

DVOJITÉ ZATMĚNÍ

František Machara

Copyright © František Machara

2024

Právě jsem vyšel ze sprchy v koupelně, když tu náhle zvoní na stole moje Motorola. Kdo to může být takhle pozdě večer, pomyslím si a beru mobil do ruky, dívám se, neznámé číslo, zvedám to a slyším na druhé straně naléhavý ženský hlas: To jsem já Elen, prosím tě Tome, přijď sem okamžitě, prosím, jsou tady nějací chlapi v černých kuklách, jsou tři, bojím se, přijď prosím. Promiňte, říkám do telefonu, promiňte, já nejsem Tom paní, asi jste si spletla číslo. To není možné, slyším plačtivý a naléhavý hlas té ženy v telefonu, co mám dělat?, kdo mi pomůže, nařiká zoufale. V tom se ozve rána, zní to jako výstřel, potom bolestivé zasténání a pak jen ticho, hrozné ticho. Haló, křičím do telefonu, haló, jste tam? Nic, slyším jen svůj zrychlený dech, napínám uši a najednou další rána, další výstřel, ale už tady v mém domě, v mém pokoji, cítím prudkou bolest v levé paži...

Náhle jsem se probudil, celý zpocený a vystrašený. Tak to byl naštěstí jen zlý sen, noční můra, jak se říká. Občas se mi zdá něco takového, ale tohle bylo tak skutečné, ještě mi v uších zní ten zoufalý a naléhavý hlas té ženy a ozvěna té rány, toho výstřelu. Posadil jsem se na posteli, protáhl se a zívnu. Dívám se z okna ven, dneska bude krásně, půjdu něco pěkného vyfotit, na ten zlý sen musím zapomenout. Vstal jsem a ustlal postel. Připravil jsem si lehkou snídani, káva a dva toasty se sýrem a šunkou, sklenice džusu. Posnídal jsem a šel si dát sprchu, převlékl jsem se a nachystal si svoji brašnu s fotoaparátem. Mám zrcadlovku Canon s veškerým příslušenstvím, skládací stativ, clony, teleobjektivy a tak. Fotografování je mým velkým koníčkem. Každou volnou chvíli, podle počasí a světelných podmínek, využívám k cestám do přírody a focení. Nejraději si vyjedu do přístavu k jezeru Erie nebo do nedalekého lesoparku v Mayfield Heights, tam zaparkuji u kostela sv. Francise z Assisi a celé hodiny chodím lesoparkem a fotím. Nebo si vyjedu tátovou jachtou na jezero, až tam na sever na kanadskou stranu, tam je také krásně. Vlastně jsem se ještě nepředstavil...

Jmenuji se Simon Robinson, bydlím ve městě Cleveland, ve státě Ohio. Pracuji jako projektant v projekční firmě Robinson Engineering. Tu firmu založil v roce 1978 můj otec Edward Lee Robinson. Firma sídlí v centru města na West 9th Road, já bydlím ve východní části města, 6 mil od pracoviště, na Superior Road. Je mi 37 let, jsem svobodný a single. Můj otec bydlí se svou přítelkyní Susan ve velkém bytě v budově své firmy a v létě bývá také na své jachtě na jezeře. S mojí matkou Jenifer se před deseti lety rozvedli, ona se přestěhovala do Evropy, do města Bolsano v severní Itálii. Bydlí tam moje mladší sestra Nora, byla letuškou, pak se provdala za Itala, je to nějaký Mario Giardino.

Nyní provozují v Bolsanu hotel, matka bydlí spolu s nimi a pomáhá jim s dětmi a s domácností. Daří se jim dobře, občas si voláme, jednou za rok se navštívíme, to město je v krásném přírodním masivu Dolomity. Pokaždé když tam s otcem přijedeme na návštěvu, většinou v létě, nafotím tam spousty fotografií. Veškeré svoje snímky publikuji v časopisech o přírodě nebo na svém webu na internetu, ale hlavně spolupracuji s národním médiem National Geographic Magazine. Tak to je něco o mně, teď vycházím z domu a nasedám do svého Range Rovera, kterého parkuji před domem. Je 10:15 hodin, neděle, 7.dubna 2024, týden po Velikonocích, je krásně, sluníčko hřeje, ptáci zpívají a celkově je příjemně teplo. Od jezera to voní vlhkým jarním vzduchem. K jezeru jezdívám po klidnější Superior Avenue. Od domu přejezdu jednu křižovatku s frekventovanější Euclid Avenue, a pak jedu asi 5 mil na křižovatku s East 9th Street. Tam zabočím vpravo a jedu ještě asi půl míle až na samý konec ulice, která končí parkovištěm na molu u jezera. Za 20 minut jsem tam, parkuji a vystupuji z auta.

S sebou si беру svoji foto výbavu. Je opravdu nádherně, procházím kolem zaparkovaných aut mezi stromy na volné prostranství Voinovich Bicentennial Park. Je tady živo, jako každý víkend, skupinky lidí, rodiče s dětmi, pejskaři, dvojice milenců, všichni se prochází a nabírají energie z jarního sluníčka. Pár sportovců také poklusalá nebo se projíždí na inline bruslích. Nic pro mě, nejsem zrovna sportovní typ, procházím se a fotím jen tak, snažím se zachytit ten život kolem, nejlépe s pozadím modravé vody Eriejského jezera s právě proplouvající obrovskou bílou plachetnicí. Těším se vlastně více na zítřejší den, schválně jsem si vzal v práci dovolenou. Zítra totiž, 8.dubna, bude zvláštní nebeské představení, bude úplné zatmění slunce. Ve městě Cleveland má nastat přesně v 15:15 hodin odpoledne a jen doufám, že se obloha nezatáhne a bude tak krásně jasno jako dnes. To budou fotečky, už se strašně těším. Naposledy jsem viděl úplné zatmění v roce 2017, 21.srpna, ale to jsem si musel zajet do Saint Louis v Missouri, a bylo to nádherné, proto se moc na zítřek těším. Plánuji si vyjet s jachtou na jezero, trochu dále na sever, a fotit naše město a krajinu směrem k jihu.

Jak tak procházím s fotoaparátem u hlavy, nevšiml jsem si že ke mně přiběhl malý chlupatý pejsek a lísá se mi u nohou. Pojd' sem Ricki, volá na něj starší paní, napíná a přitahuje mu vodítko, nezlobte se pane, říká s úsměvem. To nic, mně to nevadí, já mám pejsky rád, říkám a skláním se k Rickimu, abych jej pohladil. Nechal se hladit a vrtěl spokojeně ocáskem. Najednou paní zavolala, tak pojd' už a nech pána, natáhla vodítko aby jej přitáhla k sobě. Zrovna jako naschvál projížděla kolem nás nějaká slečna na inline bruslích a snažila se to napnuté vodítko přeskočit. Málem se jí to povedlo, ale pravou nohou nakonec o vodítko zavadila, asi to cítila a nechtěla nějak ublížit pejskovi ani té seniorce. Celá se vytočila doprava a raději tedy spadla na zem a myslím, že si trochu natloukla levé koleno a loket. Pejsek v pořádku odběhl ke své paničce a ona jej vzala do náruče a odcházeli spolu k parkovišti, za chvíli zmizeli mezi hloučky lidí. Já jsem rychle přiklekl k té slečně, беру ji za ruce a snažím se jí pomoci vstát. Podívala se na mne, usmála se a děkovala za pomoc. To nic, povídám, můžete vstát?, bolí vás něco?, ptám se. To bude dobré, děkuji, mám sice chrániče na kolena a lokty, ale to koleno dost bolí a levý loket také. Chcete doprovodit někam?, máte tady auto na parkovišti?, ptám se. Dívá se na mne překvapeně, má krásné hnědozelené oči, zpod přilby jí splývají na ramena a záda dlouhé hnědé vlasy. Já jsem Elen Benethová, představuje se a podává mi ruku. Těší mne Elen, já jsem Simon Robinson, říkám, dívám se do jejích zvláště uhrančivých očí, přitomk tisknu stále její ruku. Usmívá se a zdá se mi to nebo ne?, jakoby se trochu začervenala. Sluší jí to, celkově je taková hezká, i postavou. Na sobě má kromě těch inline bruslí tmavě modré legíny a bílý vlněný svetřík. Na hlavě modrou cyklistickou přilbu a přes tělo malou plátěnou taštičku, zřejmě jen na klíče a telefon. A nádherně voní, to je neskutečně přitažlivá vůně, to je určitě jasmín.

Já mám auto asi míli odsud na parkovišti kde pracuji, nevěděla jsem jestli tady bude v neděli volno, tak jsem zaparkovala na parkovišti, kde mám vjezd na kartu, říká Elen. Je to tak 20 minut pěšky, u Huntington Bank, na rohu East 9th Street a Euclid Avenue. Já v té bance pracuji. Teď ale nevím, jestli tam vůbec dojdu nebo dojezu a jestli vůbec budu moct jet autem, povídá Elen. Elen, teď mne napadlo, Elen, tak se přece jmenovala ta žena z mého snu dneska ráno, ale to byl přece jenom sen, nic to neznamená, jen shoda náhod. Já vás zavezu domů, jestli vám to nebude vadit, auto necháte na parkovišti a vezmete si jej zítra, to už vám bude lépe. Nebo mám ještě jeden návrh, doufám ale, že se neurazíte.

Nemyslím tím nic víc, než že si chvilku odpočínáte a dám vám na koleno a loket nějaký obklad, mám tady v zátoce v přístavu takovou menší jachtu. Patří mému otci, ale někdy si ji půjčuji když jezdím fotit na jezero a na sever, na kanadskou stranu. Za hodinku bude čas oběda, vy si odpočínáte, já něco dobrého připravím a pak uvidíme, říká a opatrně pozoruje, co na to ona.

To po vás nemohu chtít Simone, nechci vás takto obtěžovat, máte svůj čas a já svou hloupostí nechci nikoho omezovat. Ne Elen, neobtěžujete mne vůbec, já jsem si jen vyjel na chvilku že něco vyfotím když je tak hezky, ale fotit budu hlavně až zítra, jak bude to zatmění slunce, říká. A neztebe se, jestli je vám to nepřijemné, nechtěl jsem nic víc a nemyslel jsem to špatně. Jistě máte přítele a nebylo by mu to příjemné, kdyby se dozvěděl, že jste byla s někým někde na jachtě. Já jsem single, mně to nevadí, co lidé o mně říkají. Ne Simone, já jsem také single, nemám přítele ani žádnou vážnou známost, bydlím sama se svým bratrem Tomem, je mi vlastně také jedno, co si o mně kdo myslí, zasmála se nahlas. A víte co?, půjdu s vámi na tu loď a pomůžu vám připravit něco k obědu, třeba nějaký salát, to dělám moc ráda. Dobře, půjdeme, říká a pomáhám jí vstát.

Moment, říkala s bratrem Tomem? To je další jméno z mého zlého snu, přemýšlím potichu, ale vzápětí jsem tu myšlenku zapudil, prostě náhoda, nic víc, a v duchu jsem se tomu zasmál. Vedl jsem Elen pod paží a pomalu jsme kličkovali mezi lidmi v parku, na těch bruslích byla o něco větší než já. Přišli jsme na kraj parku kde pod stromy byly dřevěné lavičky, já jsem schoval své foto náčiní do brašny, dneska už fotit stejně nebudu. Sedli jsme si na jednu z těch modrých laviček vedle sebe a chvilku si povídali. Ptám se co koleno a loket, to bude chtít chvilku v klidu a nějaký obklad, říká. Mám na jachtě určitě mražený hrášek nebo nějakou zeleninu, to by mohlo pomoci. Usmála se na mne a ukázala krásné bílé zuby. Dobře Simone, půjdeme, už je to lepší. Tady mám zaparkované auto, říká Elen a ukazuje na svého tmavě zeleného Range Rovera, a támhle to je, ta modrobílá jachta, už tam budeme, říká a vedu jí po přístavním molu k lodi jménem Golden Times 90. Jó Zlaté časy 1990, tak jachtu pojmenovala moje matka, když si ji s tátou tehdy pořídili, nechali si ji postavit na zakázku od místní loďařské firmy. Mně byly tehdy tři roky, sestra Nora byla o rok mladší. Psal se rok 1990, otec měl 32 a matka 27 let. Jó to byly opravdu Zlaté časy, pomyslel jsem si.

Přišli jsme na palubu jachty a já jsem odemknul dveře elektronickým klíčem ve svém smartphonu, mám to tak i ve svém autě, tím se zároveň odblokuje alarm. Má to výhodu, nemusíte nosit po kapsách žádné klíče a neztratíte je. Můžete ztratit sice telefon nebo vám jej ukradnou, ale i pro tento případ máme s tátou řešení, každý máme doma ještě jeden náhradní. A aplikace funguje na otisk prstu, takže je to dokonale zabezpečené. A domů i do práce také nepotřebuji žádné klíče, jsou tam terminály na číselný kód, mám rád tuhle moderní techniku. Vcházíme dovnitř do podpalubí jachty, vedu Elen k pohovce u stěny a ona si sedá. Konečně, povídá, už jsem myslela, že to nedám, docela to bolí. Sundejte si ty brusle a udělejte si pohodlí Elen, povídám a klekám k pohovce, že jí pomůžu se vyzout. Děkuji Simone, to bych asi zvládla, říká a sundává si z hlavy přilbu. Teď teprve vidím tu celou její krásu. Dlouhé hnědé mírně zvlněné vlasy, oválný obličej, malý nosík, plné rty a nízká brada, lehce namalované oči a tenké obočí. To je Elen, a sedí tady se mnou v naší jachtě, usmívá se a přitom si zouvá boty s inline bruslemi. Je mi to trapné, povídá, nechci vás obtěžovat, máte jistě jiný program na neděli, než tady opečovávat takovou nešiku jako já.

Usmívá se přitom krásně, až vidím opět ty dvě řady bílých zubů. To je v pořádku, jen ležte, přinesu vám nějaké ty mražené sáčky na obklady a také něco k pití. Dáte si čaj, kávu, limonádu nebo nějaký drink?, ptám se a čekám, jak Elen zareaguje. Jé, to jste moc hodný, ale stačí mi trochu sodovky nebo džus, jestli máte. Ano, hned vám to přinesu, povídám a odcházím do malé kuchyňky k lednici.

Z mrazícího pultu беру dva sáčky mražené zeleniny, z lednice plechovku pomerančového džusu a ze skříňky nad dřezem sklenici. Vše dávám na plechový tác a nesu do hlavní místnosti. Pokládám tác na malý stolek vedle pohovky a nalévám z plechovky do sklenice džus. Sáčky podávám Elen, aby si je přiložila na bolavá místa, usmívá se na mně a stále dokola děkuje. Poté si bere sklenici s džusem a s chutí se pořádně napije. Golden Times 90, to znamená, že tahle jachta je z roku 1990?, ptá se Elen najednou. Asi zahlédla na protější stěně nad oknem tu zlatou tabulku s nápisem. Ano Elen, ta jachta je z roku 1990. Tak to já jsem se v tom roce narodila, to jsme stejně mladí, zasmála se nahlas. Slušelo jí to, když se smála. Ano, jste mladí, to já jsem tedy o tři roky starší, povídám a také se nahlas směji, sedám si na pohovku vedle ní a z ničeho nic jí spontánně беру za ruce, přitom se stále smějeme a díváme se jeden druhému do očí. Náhle si připadám jako bychom se znali již odedávna, takový náhlý pocit, jako Déjà vu. Znáte to, ten pocit, že jste tuhle situaci někdy už zažili, navíc jsem náhle intenzivně ucítil její parfém, to ten bílý svetrík, ten tak krásně voní, jasmín. Najednou jsme byli k sobě nějak blíže, jako kdyby nás k sobě nějaká tajemná síla přitahovala, už jsme se dívali jeden druhému do očí docela z blízka, přestali jsme se smát, zato jsme se objali a začali se líbat jako smyslů zbavení. Trvalo to jen pár sekund, bylo to tak spontánní, krásné a zároveň zvláštní. Najednou jsme se pustili a přestali se objímat.

Promiňte prosím Elen, omlouval jsem se, nevím co mne to napadlo, povídám a přitom jí stále držím za ruce. To nic Simone, je to i moje vina, nechtěla jsem vás uvést do rozpaků, vy promiňte, a víte co?, můžeme si tykat. Dobře Elen, nebudeme to už řešit, kdo koho svedl, ikdyž to bylo krásné, povídám a se smíchem jí hladím po rukou. Najednou zazvonil telefon, byl to Elen, ten co měla v té malé taštičce přes tělo. Očima se omluvila, vyndala telefon a zvedla hovor. Haló Tome, Ahoj, ne nic se neděje, jen jsem měla malý karambol na bruslích, jsem v pořádku, jsem v dobrých rukou, říká, dívá se na mne a usmívá se. Dobře Tome, já také nebudu na oběd doma, uvidíme se potom večer, ještě si zavoláme, O.k.? Dobře, tak zatím se měj a pozdravuj Meg a kámoše. Ahoj, řekla a zavěsila. Zase jsem měl ten pocit, když říkala do telefonu Haló Tome, pocit, že ten můj divný zlý sen, to není jen tak, jakoby to mělo něco znamenat. Elen, Tom a chlapi v černých kuklách. Vzápětí jsem to opět z mysli vytěsnil a zapomněl na to. Tak Elen, já ti teď pustím televizi a půjdu něco ukuchtit. Ty pěkně odpočívej, nebo chceš raději nějakou hudbu?, mám tady celou kolekci Vivaldiho, The Four Seasons, je to moje oblíbené. Ne Simone, to je dobrý, televize stačí, říká a usmívá se. Ještě se zeptám Elen, nevádí ti k jídlu ryby?, mám v lednici pěkný kousek lososa, k tomu bych připravil opékané brambory a zeleninový salát, co ty na to?

No Simone, to si ani nezasloužím, takový servis, to já bych ti měla něco připravit jako poděkování za to, jak se o mně staráš jako o maroda, říká Elen. Pomohla bych ti s něčím, jestli chceš, zdá se že obklady pomohly a už to tolik nebolí. Ne jen lež a odpočívej, připravím to jídlo a pak se domluvíme co dál, povídám, z lednice беру další plechovku s džusem a dolévám Elen sklenici. Beru ty její obklady, už se začínají pomalu rozpouštět, dávám je do mrazáku a беру další dva zmrzlé. Nesu je Elen a přikládám na její bolavá místa.

Jak se nahýbám k ní, ucítím opět velmi intenzivně ten její parfém, podívám se jí zase zblízka do očí, a najednou znovu to samé jako předtím, objímáme se a líbáme jako cvoci. To vypadá, že dneska místo oběda se budeme asi milovat. Ach Simone, co se to s námi děje?, ptá se Elen potichu, jako by se bála, že nás někdo uslyší. Já nevím Elen, cítím to tak, asi to bude správně, svým srdcem to vidím a cítím, a jsem stejně překvapený, stejně jako ten Malý princ, když mu to řekla ta liška.

Že správně vidíme jen srdcem a co je důležité, to oči nevidí. Tak to asi bude Elen, tak to cítím já. Já to cítím také Simone, ta energie co v tuhle chvíli proudí mezi námi. Od tebe ke mně a ode mne k tobě, snad je to, smím to vůbec vyslovit?, snad je to láska? Víš, mněla jsem pár známostí, nic vážného, jen tak, víš jak to myslím, tělesná potřeba, sex, nic víc. Ale tohle jsem nikdy nezažila, takovou touhu a vzrušení, pocit sounáležitosti s tebou, to je něco nádherného. Nebudeš tomu věřit Elen, ale já to mám také tak, také jsem měl pár letmých známostí, ale také jen tak na jednu, dvě noci, tohle jsem také nikdy necítil. Myslím že tě miluji, nevím jak to vysvětlit, ale cítím to tak a chci být s tebou, říkám, objímám ji pevně a líbám na ústa, ona pláče štěstím, opětuje moje objetí a polibky. Víš Simone, kdyby mi dneska ráno někdo řekl, že se do oběda zamiluji, poslala bych ho do blázince, říká a utírá si slzičky. Směji se a říkám to samé, také bych tomu nevěřil miláčku. Elen najednou vstává a že musí jít na toaletu a trochu si upravit ty rozmazané stíny u očí. Dobrá, říkám, láska je krásná věc, ale musíme také něco sníst, nebo tady také můžeme zamilovaní umřít hladu. Elen jde k toaletě, trochu pokulhává, ale směje se. Já přecházím do kuchyňky, z lednice беру balíček s chlazeným lososem, sáček smažených amerických brambor a krabici se zeleninovým salátem.

Připravuji na sporák pánev s olivovým olejem a zapínám jej. Do mikrovlnné trouby dávám sáček s bramborami a na mísu vysypávám salát. Elen mezitím vychází z toalety, usmívá se a lehá si zpátky na pohovku. Příkladá si obklady na bolavá místa a dělá, že sleduje televizi, ale myslím si, že ani neví co v té televizi dávají, pokukuje po mně a vypadá, že o něčem přemýšlí. Občas se zasměje a ukáže ty svoje krásné bílé zuby. Oplácím jí úsměv a věnuji se vaření. Olej na pánvi už je rozpálený, vkládám tedy dva kousky rybího masa na pánev a dívám se na hodinky, abych lososa nepřipálil a včas ho otočil. Mám rád tento recept na lososa, jednoduchý a chutná většinou všem, nic složitého, na olivovém oleji, trochu medu, citronová šťáva, osolený a opeřený losos. Šup s ním na pánev, 3 - 4 minuty, podle tloušťky steaku, z každé strany a je to. K tomu hranolky nebo opečené brambory, zelenina, případně kečup nebo tatarskou omáčku, jak to kdo chce. Tak a mám hotovo, dávám porce ryby a přílohu na talíře a nesu ke stolu. Přináším ještě talíře se zeleninovým salátem. A co by to bylo za slavnostní oběd bez přípitku. Beru z lednice láhev bílého vína a ze skříňky nad dřezem dvě sklenice.

Pokládám vše na stůl a беру Elen za ruku aby vstala a šla ke stolu. Dívá se na mne překvapeně, vstává políbí mne a pak si sedá ke stolu. No Simone, krásně to voní, krásně to vypadá, kde ses to naučil? To nic není, to mně naučila moje mamka, už od malička mně to bavilo, nebyl jsem nikdy na žádné sporty a tak, kluci hráli na kdejakém plácku fotbal nebo v zimě hokej, já jsem raději pomáhal mamce doma v kuchyni, jsem divnej že?, říkám a směji se nahlas jako blázen. Ne, vůbec nejsi divnej, jsi moderní mladý muž, říká Elen, natahuje se ke mně a políbí mne. Nalil jsem do skleniček víno a jednu podávám Elen. Ona si stoupne a nahne se ke mně. Přitukáváme si navzájem a já vím, že se sluší pronést teď nějaký přípitek, když už jsme tento nedělní oběd 7.dubna 2024 takto pojali. Tak na naši lásku, říkám a nakláním se k Elen. Ano, na naši lásku, říká také Elen a napíjí se ze sklenice vína.

Napíjím se také, poté si sedáme a odkládáme sklenice na stůl. Bereme do rukou příbory a chystáme se obědvat, tak dobrou chuť miláčku, povídám a usmívám se na Elen. Jako bychom si už takto rozumněli léta, dobrou chuť láska, říká a usmívá se Elen. Poté jsme se pustili do jídla. Je to znamenité říká Elen, to já takhle dobře asi nevařím, většinou chodíme o víkendech s bratrem do fast foodu nebo do restaurace, přes týden něco připravím až doma, až přijedu z práce. To mně mrzí, takhle se odbývat s jídlem, máš přece v práci pauzu na oběd, ne?, ptám se.

Ano, to mám, ale mně to tak vyhovuje a bratrovi také. On Thomas pracuje u kurýrní a doručovací služby UPS. Je vyučený automechanikem. Poslední dobou bydlí u své přítelkyně Megan. U té firmy pracuje jako řidič, garáže a dílny mají v centru města, myslím někde na Memphis Avenue, nevím přesně, nikdy jsem tam nebyla. A co děláš ty Simone, ptá se Elen najednou. No, já jsem projektant, mám stavební univerzitu. Jdu ve stopách svého dědy a otce. Ve firmě svého otce pracuji, je to nedaleko odtud, na West 9th Street. Tam otec bydlí, má tam byt v posledním patře toho vysokého domu. Firma se jmenuje po otci E.L.Robinson Engineering, otec je Edward Lee Robinson. A ty Elen tedy pracuješ v bance, jak jsi prve říkala? Ano, pracuji v Huntington Bank, tady v centru, je to na rohu East 9th Street a Euclid Avenue. Domů jezdím po Euclid Avenue, nějakých 6 mil, tak na 20 minut cesty autem, když není velký provoz. Pak odbočím na Garfield Road a na konci vlevo na Lambert Street a jsem doma, říká Elen a směje se.

Proboha, vždyť my bydlíme kousek od sebe, 10 minut pěšky, říkám, já bydlím na Superior Road. Jezdím domů z práce po Detroit Avenue, potom vjedu na klidnější Superior Avenue a celou cestu, 6 a půl míle jedu až na křižovatku s Euclid Avenue, tu přejedu a jsem doma, na Superior Road, vpravo, hned za parkovištěm za tím fitness klubem a pizzerií Mr. Hero. To není možné, směje se Elen, do té pizzerie právě většinou s Tomem chodíme, a Tom chodí se svou přítelkyní Meg a kámošema do toho fitka, takové náhody, že existují?, jsme skoro sousedé a nevíme o sobě, až teď, ale že nám to trvalo, nemyslíš miláčku? Ano, to tedy trvalo, oba se smějeme a povídáme si, ikdyž se to při jídle nesluší. Poobědvali jsme a teď sedíme na pohovce, povídáme si popíjíme víno. Po chvílce jsem vstal a sklídl ze stolu talíře a příbory od oběda, poté jsem vypnul televizi, stejně tam nic nesledujeme. Zapnul jsem hifi a spustil své oblíbené The Four Seasons od Vivaldiho. Poté jsem si sedl zpátky na pohovku vedle usměvavé Elen, chvíli jsme jen tak seděli vedle sebe, drželi se za ruce a popíjeli dobré bílé víno. Povídali si o všem možném, o dětství, o školách, základních, středních a vysokých, o společné zálibě v toulkách přírodou a věcech, co se nám oběma líbí.

Tak jsem se dozvěděl, že Elen s Tomem vlastně pochází z města Seattle ve státě Washington a bydlí tam stále jejich rodiče. Elen vystudovala obchodní akademii a speciální univerzitu pro administraci. Poté si našla práci zde v Clevelandu. Bratr Thomas se vyučil automechanikem, poté se dal na pár let k armádě, ale nebyl tam spokojený, vrátil se do civilu, chvílku žil doma v Seattle, poté co párkrát navštívil Elen zde v Clevelandu, přestěhoval se sem za ní. Tady je pořád krásně, po celý rok, říká Elen, to v Seattle stále prší, 150 dní v roce, říká se to, oba se tomu smějeme. Dopili jsme láhev vína, já jsem vstal, přinesl z lednice další a otevřel. Dolil jsem naše sklenice a sedl si zpátky k Elen na pohovku. Opět jsme se políbili, ona se omluvila, že musí na toaletu, pokýval jsem že rozumím. Zvedla se, odešla do chodbičky a zmizela ve dveřích toalety. Slyším téci vodu v umyvadle ale také takový ten zvuk, jako když telefonujete a v rádiu nebo v televizi se ozývá takové to rušení.

Rušení tím signálem mobilního telefonu. To asi Elen hovoří s Tomem, jak mu slibovala předtím, když spolu mluvili, je to hezké, že mají spolu takový vřelý vztah. To já se budu muset polepšit, s Norou a matkou si voláme sotva jedenkrát za měsíc. S tátou se vidíme skoro denně, už je sice rok v penzi, ale bydlí v budově firmy, navštěvuje zaměstnance a stále se zajímá o realizované projekty. Rušení v rádiu přestalo, slyšel jsem spláchnutí vody v klozetu, Elen vychází z toalety, pomalu jde k pohovce a sedá si ke mně.

Je mi nějak najednou horko, povídá, sundává si tu malou plátěnou taštičku a svléká si bílý vlněný svetřík, to bude tím vínem, směje se. Teď má na sobě jen světle modré tričko s krátkými rukávy. Odkládá svetřík a taštičku na opěradlo pohovky, naklání se ke mně a objímá mne svými drobnými hebkými pažemi. Zase ta krásná vůně jasmínu, úplně se mi zatočila hlava. Elen vezme ty sáčky se zeleninou a odnáší je a ukládá do mrazáku, asi už bolest nadobro odešla, nebo ji už natolik nevnímá. Sedá si zpátky ke mně a je krásně přítulná. Líbáme se a hladíme po celém těle, zase cítím tu krásnou vůni jejího jasmínového parfému, je to tak krásné, neskutečné, chci aby to trvalo na věky. Ach Elen, miláčku, je mi s tebou tak krásně, to nejde ani slovy říci, co s tebou cítím a co prožívám. Simone, lásko moje, šeptá Elen, já to také tak cítím, jak je možné, že jsme byli k sobě tak blízko, možná jsme chodili kole sebe a míjeli se a přitom se neviděli a nepotkali? Asi to chtělo ten pravý čas, a ten právě přišel miláčku, říká Elen dojatě. Pouští mne z objetí, bere si svou sklenici a teď ona pronáší svůj přípitek. Na tento krásný a nezapomenutelný den, na den kdy se zrodila naše láska miláčku, říká a zase jí stékají po tvářích slzičky dojetí. Ano lásko, na tento den, abychom na něj nikdy nezapomněli, říkám, přitukávám si svojí skleničkou s její, přitom se díváme jeden druhému hluboko do očí. Víš co lásko?, povídám, já si nás musím přece vyfotit spolu, pak budeme vždycky vzpomínat na tyto chvíle spolu prožité.

Vstávám a jdu pro svoji foto brašnu, kterou jsem předtím odložil na polici, když jsme sem přišli. Otevírám ji a беру svůj Canon a stativ. Nastavuji samospoušť na 10 sekund a upevňuji přístroj na stativ. Poté si sedám zpátky na pohovku vedle Elen a obejmů jí kolem ramen. Oba se díváme do objektivu a usmíváme se, 3, 2, 1, cvak, a máme první společné foto. Udělali jsme jich ještě pár, v objetí, s polibkem, se skleničkami a přípitkem, dělali jsme grimasy, blbnuli jsme a smáli se jako pubertáci. Najednou Elen zvažněla a povídá, chtěl bys mne vyfotit jen tak Simone? Jak jen tak, dělám se že nechápu a usmívám se. Ale víš, akty přece, směje se Elen a dívá se na mne tak, že to myslí vážně. Ano miláčku, chtěl bych, a slibuji ti, že je budu mít navždy jen pro sebe. Ale počkej chvíli, musím to tady trochu upravit. Elen se zvedla a šla na toaletu, že se připraví. Vstal jsem, v rohu kajuty vzal stojan s květinami, přinesl jej a postavil vedle pohovky. Poté vzal z police pod oknem tříramenný svícen, postavil jej na stůl k pohovce a zapálil svíce. Šel jsem ke vchodu do kajuty a zhasnul světla.

Rozhlédl jsem se kolem dokola, dobré světlo, říkám si potichu pro sebe. Najednou se objevila v chodbě od toalety ve světle svíček moje krásná a úplně nahá Elen. Jsi nádherná lásko, povídám rozechvěle a беру do ruky stativ s fotoaparátem. Nastavuji pár věcí ohledně clony a citlivosti. Elen si sedá bokem na pohovku, ruce má složené na stehnech, její dlouhé tmavé vlasy jí splývají na záda, přes ramena a vpředu zakrývají její krásná ňadra. Teď si poprvé všímám, jak si trochu odhrnula své vlasy ze šíje, zahlédl jsem malé tetování pod pravým uchem, něco jako nějaký brouk nebo škorpión, je to docela maličké ale pěkné, když má vlasy normálně rozpuštěné, není to vůbec vidět. Dělal fotku za fotkou, ona se přitom otáčí ze všech stran, vůbec se přede mnou nestydí, odhaluje úplně všechno.

Pózuje zkušeně, jako by to nedělala poprvé, vlastně to nevím, jestli to nedělá poprvé, ale ptát se jí určitě nebudu. Po chvílce přestávám fotit, беру do ruky skleničku s vínem a podávám Elen také tu její, bere ji do ruky a připijíme si spolu. Poté tu svoji odkládá na stůl, bere tu moji a postaví ji vedle té její. Jsou ty skleničky teď spolu tak jako my dva, víno se v nich chvěje a třpytí ve světle svíček. Elen mne přitáhne k sobě, svléká moji mikinu a také tričko co mám pod ní. V momentě cítím její krásná pevná ňadra na svých prsou a tu jasmínovou vůni, pěkně to se mnou zamává. Pokračuji se svlékáním dále už sám, boty, ponožky, kalhoty a spodky, všechno to letí někam pryč do rohu místnosti, najednou jsme jako ty skleničky s vínem, oba stejně nazí a rozechvělí. Milujeme se krásně, něžně a dlouho, je to poprvé spolu s Elen, a prosím v duchu Boha, aby to nebylo naposled. Elen je krásně něžná a milá, šeptá mi krásná slova, nádherně voní a vzdychá vzrušením, každou chvíli myslím, že se zblázním. Bojím se že je to jen sen a já se každou chvíli probudím, nic z toho tady nebude a já budu zase sám doma ve své posteli. Ne, není to sen, Elen a já, jsme najednou jako jedna bytost, jsme dokonale spolu propojeni, dýcháme jako jeden, teď spolu ležíme ale stále se objímáme, hraje nám příjemná Vivaldiho hudba.

Jako kdybychom se neměli nikdy už rozdělit a odejít každý někam jinam. To bylo tak krásné miláčku, šeptá mi Elen do ucha, líbá mne něžně na ústa, přitom se tulí jako malé koťátko a šťastná se schoulí do klubíčka. Ano miláčku, říkám, bylo to krásné, nikdy jsem nic takového ještě nezažil, na tenhle den snad nikdy nezapomenu. Tak to já také ne, říká Elen, je mi tady krásně s tebou, kolik je asi hodin?, ptá se najednou a směje se, víš že mne už to koleno ani loket nebolí?, prý všechny bolesti vyléčí láska. Sedám si na pohovku a oblékám si spodky a tričko, Elen si sedá také a bere si na sebe také tričko a kalhotky. Dívám se na hodiny nad policí, to není možné, ono už jsou tři hodiny odpoledne, tak to nám to uteklo. Já nikam nespíchám miláčku, říkám Elen, mám zítra volno, kvůli tomu zatmění slunce, chtěl bych něco vyfotit. A mám pro tebe návrh, jestli chceš, můžeš tady se mnou zůstat, ráno půjdu s tebou na parkoviště k autu. Pokud budeš moct, můžeš si zajet domů se převléci, nebo pokud by to nešlo, zavezu tě svým autem domů a pak do práce.

Moc ti děkuji Simone, miláčku, dobrá, ale musím zavolat bratrovi, aby neměl o mně strach. Samozřejmě, zavolej mu, říkám, já si zatím odskočím na toaletu, hned budu zpátky u tebe, usmívám se a políbím Elen na ústa. Ona si bere svůj telefon a volá, já jdu na toaletu, musím se opláchnout studenou vodou, trochu se mi točí hlava, nevím jestli je to tím vínem, ale toho zas tolik nebylo, bude to spíše tím vzrušením. Nic takového jsem dlouho nezažil, vlastně jsem nikdy nic tak intenzivního a vzrušujícího nezažil, adrenalin, to je ono. Najednou vnímám všechno trochu jinak, těším se na další naše doteky a polibky, těším se, že půjdeme spolu ven mezi lidi, že budu pyšný, že mám svoji krásnou a milou přítelkyni, že ji představím tátovi a Susan, že poletíme spolu do Itálie, navštívit mámu a sestru s rodinou. Mám toho najednou plnou hlavu. Opláchl jsem se studenou vodou a je mi trochu lépe, vracím se zpátky do kajuty, Elen sedí jen tak v kalhotkách a tričku na pohovce a popíjí víno. Sedám si vedle ní a беру si do ruky také sklenici s vínem, políbíme se a přitukneme si spolu. Díváme se jeden druhému do očí a je nám nádherně. Tak co Tom, ptám se, neměl námitky, že nepřijdeš na noc domů? Ne, vůbec ne, povídá Elen, on chodí se svou přítelkyní Megan, vlastně už spolu nějaký čas bydlí, jezdí spolu i do práce, ona pracuje v restauraci kousek od jeho pracoviště. Tam se spolu seznámili, když tam byl jednou Tom s kámošema z práce na obědě. Megan bydlí tady, kousek odsud, na Detroit Avenue, u Superior Hill Park.

Tak to je fajn, povídám, ráno tě zavezu domů, ty se převlékneš, vezmeš si věci do práce a já tě tam zavezu. Já si dopoledne něco zařídím, potřebuji si zajet s autem do servisu a pak nakoupit nějaké jídlo, také sem na jachtu do lednice doplnit zásoby. K obědu si něco ukuchtím, odpoledne chci zajet na jezero, trochu dál na sever na kanadskou stranu, abych naše město vyfotil při tom zatmění, to bude od 15:15 do 15:20 největší. Potom se vrátím do přístavu a budu na tebe čekat, jestli budeš moct, tak přijedeš a jestli ne, přijedu pro tebe, počítám že končíš v bance v pět, že? Ano lásko, končím v pět, říká Elen. Večer bychom mohli zajít navštívit mého otce s partnerkou Susan a povečeřet s nimi, říkám.

Nebo jestli nechceš, tak můžeme jít na večeři do restaurace, co říkáš miláčku? Simone, lásko, já nevím, já mám teď v sobě takový zmatek, vůbec nevím co na to říci, nechám to na tobě miláčku. Věřím ti, že něco naplánuješ a moc se těším, že budeme zase spolu, já nejsem schopná teď nic vyřešit, musím si to pomalu přebrat, mám tě plnou hlavu a víc se mi tam už nevejde, říká Elen a směje se. Oba se smějeme jako nějakí pubertáči, popijíme vínečko a je nám neskutečně dobře. Opíráme se jeden o druhého a objímáme se, povídáme si, popijíme a posloucháme hudbu. Najednou se začínám ztrácet, jako kdybych měl usnout, co to je?, vždyť nejsem tak opilý, pár skleniček vína za pár hodin, to nic přece není, usínám, ztrácím se, propadám se někam do neznáma, do černočerné tmy, úplné zatmění myslí, a to byla poslední moje myšlenka, co mi proběhla hlavou...

Zdá se mi divný sen, všude kolem je najednou černá tma, celá obloha potemněla, ztichli ptáci v korunách stromů, a já jdu známou ulicí Euclid Avenue pěšky po chodníku. Právě nastalo to úplné zatmění slunce. Míjím vysokou budovu Huntingtonské banky, když tu zezadu z boční ulice vyjíždí tmavá dodávka a velkou rychlostí jede nahoru po deváté směrem k parkovišti v přístavu. Siluleta dodávky připomíná ty vozy společnosti UPS a také podle zvuku bych řekl, že je to ten typ Arrival s elektrickým pohonem, nevydává totiž téměř žádný zvuk. Celá ulice je temná, nikde nesvítí jediné okno, ani světla na semaforech, jako kdyby nešla ve městě vůbec elektřina. Podívám se na hodinky, je právě 15:20 hodin odpoledne. Je 8. dubna 2024. Ale co je to se mnou?, kde mám svůj fotoaparát, vždyť jsem chtěl dneska fotit, měl jsem si vyjet s jachtou na jezero, všechno je jinak, je to pryč, příští úplné zatmění, to už nezažiju, to bude v roce 2099. Už se začíná rozednívat...

Pomaloučku se probouzím, co se to děje, kde to jsem? Strašně mně bolí hlava, ležím na pravém boku, na podlaze v nějaké tmavé místnosti, nohy i ruce mám stažené tenkou montážní páskou, na hlavě mám nasazenou nějakou vlněnou čepici, nebo kuklu. Celý se třesu zimou, na sobě mám jen spodky a tričko, to co jsem měl oblečené tam na jachtě, když jsme byli s Elen. Elen, napadlo mě, co je s ní, není tady také se mnou? Pomalu se otáčím na druhý bok a naslouchám, napínám zrak, ale přes tu kuklu nic nevidím, je naprosté ticho, jsem tady jen já sám. Elen, Elen, zavolám, nastražuji uši a poslouchám, jestli něco nezaslechnu, ale nic neslyším, nikdo tady není. Co se to vlastně stalo, byli jsme přece s Elen spolu v kajutě tátovy jachty, seděli jsme, poslouchali hudbu a popijeli víno. Víno, pomyslí si najednou, že by mi tam něco nasypala Elen, když jsem byl na toaletě? Nechce se mi tomu uvěřit, ale jak jinak si to vysvětlit, že jsem najednou tak tvrdě usnul? Kde to vlastně mohu být?, přemýšlím a zkouším se převálit na bok až k nějaké stěně, povedlo se mi to a najednou narážím do stěny, ale zní to dutě, také podlaha se zdá být jako dutá, moment, vždyť to je podlaha nějakého auta, nějaké dodávky, řekl bych, že by to bylo to auto firmy UPS, jak se mi o něm zdálo? Ano, bude to ono, pořád jsem cítil nějaký zvláštní pach, nebo vůni.

Takhle přece to vonívalo v obchodech s papírnictvím a na poštách, když jsem tam chodíval jako kluk. Mám paměť na vůně, už od malička. Dodnes si pamatuji jak voněla moje první školní brašna z vepřovice, když jsem šel do první třídy. Tak moment, Elen mi přece říkala, že ten její bratr Tom pracuje u té doručovací firmy UPS jako řidič, jsem snad nějaký balík k doručení?, nebo co, pokusím se trochu zavtipkovat. Ale co s tím mám společného já?, ptám se pořád dokola v duchu, ale nic mne nenapadá. Navíc mně ta hlava bolí čím dál více. Najednou slyším někde z dálky nějaký zvuk, je to jako policejní houkačky, nebo záchranka? Nějak se mi to plete, nepoznávám to, zvuk se přibližuje a naráz je docela blízko, někde vedle mne.

Slyším zastavovat v blízkosti několik aut, bouchání dveří a rychlé kroky, dokonce štěkot policejního psa. Zkousím volat, Haló, haló, pomoc, tady jsem, pomozte mi prosím, křičím z plných plic a spoutanými nohama se snažím patami kopat do stěny dodávky. Zabralo to, najednou se dveře otvírají a někdo vstupuje dovnitř. Snímá mi kuklu z hlavy a svítí mi baterkou do očí. Jste v pořádku, nejste zraněný?, ptá se a kleká si ke mně. Nic mi není, povídám, jen je mi strašná zima a bolí mne hlava. To bude dobré, říká ten policista, poté přestříhl ty pásky na nohou a rukou a zvedá mne, abych se postavil. Kolem ramen mi dává teplou huňatou deku, na nohy nějaké teplé pantofle, bere mne kolem pasu a vede ven z dodávky. Jak se dívám, je to opravdu ten vůz firmy UPS. Jsem trochu oslněný těmi světly kolem ale oči si pomalu zvykají. Rozhlížím se, jsem na parkovišti u přístavního mola, kousek odsud stojí můj Range Rover, rychle se otočím a dívám se, to není možné, kde je tátova jachta? Policista mne vede k vozu záchranné služby, tam si sedám do otevřených dveří, zdravotní sestra mi podává k pití teplý čaj a doktor mne prohlíží, svítí mi baterkou do očí. Berete nějaké drogy pane?, ptá se. Ne, neberu pane, musel jsem dostat něco do pití včera večer. Máte rozšířené zorničky ještě teď, to muselo být něco silného, povídá. Píchnu vám nějakou protilátku jestli dovolíte, nemáte nějakou alergii na léky, ptá se. Ne, nemám žádnou alergii, říkám.

Teď k nám přicházejí dva policisté v civilu, zřejmě nějakí detektivové. Můžeme si promluvit pane, ptá se ten vyšší, já jsem kapitán Mayers a tohle je můj kolega, poručík Davis, říká a předkládá přede mne svůj služební průkaz, poručík ukazuje ten svůj také. Přikyvuji hlavou že mohu mluvit, doktor mi mezitím píchl injekci do levé paže, poděkoval jsem a doktor odešel ke svému autu. Detektivové se s doktorem také rozloučili a domluvili se, že mu pošlou záznam o mé totožnosti, kvůli pojišťovně. Tak, pane, jsem Simon Robinson, říkám, předběhl jsem detektiva Mayerse. Dobrá, pane Robinsone, můžete nám říci něco o téhle situaci, jak jste se sem dostal, co se tady stalo? Ano, určitě, řeknu vám všechno, co si pamatuji. Dobrá, ale pojedeme k nám na komisařství. Stmívá se, začíná mírně poprchat a od jezera pofukuje čerstvý a vlhký jarní vítr. Zvedl jsem se a šel spolu se dvěma detektivy k jejich autu. Záchranáři zavřeli dveře ambulance, nasedli a odjeli ulicí směrem do města. My nasedáme a zavíráme dveře auta. Venku zatím kolem dodávky UPS obchází technici v bílých oblecích a snímají otisky ze dveří, volantů a sedadel vozu. Policejní pes pobíhá kolem dodávky, poté si to namíří po mole dál, až tam do místa, kde stála tátova jachta, pak si sedne a začne štěkat. Dál to nepůjde, stopa končí, jako bychtěl říci, ano, jachta je pryč.

Ale jak je to možné?, přemýšlím, to by musel někdo prolomit bezpečnostní kód v mém mobilu. Ano, vlastně mohl sejmout můj otisk palce když jsem spal, když jsem byl mimo, a zrušit tak veškeré zabezpečení. Poté už vlastně může ovládat jachtu bez omezení. Tak pojedeme, říká kapitán Mayers poručíku Davis, který sedí za volantem a startuje auto.

Moment, říkám, ještě dokud jsme tady, tady jsem byl naposled na tátově jachtě, než jsem se probudil v tom autě. A jachta je teď pryč. Můžete si to ověřit u táty, zavolejte mu, on vám to potvrdí, že tady ta jachta kotvila. Dobrá, říká kapitán, pamatujete si tátovo číslo?, ptá se. Ano, říkám a diktuji mu tátovo telefonní číslo. Mayers číslo natuká do svého mobilu, vytáčí a mezitím vystupuje ven z auta. Jde směrem k přístavnímu molu a rozhlíží se kolem. Mezitím už hovoří zřejmě s mým otcem, kupodivu jakoby nějak přátelsky a dokonce se usmívá, když se asi loučí s pozdravem. Kapitán přichází zpátky k autu, cestou se zastavuje s policejním psovodem, něco mu říká a ukazuje do místa, kde stála zakotvená jachta. Psovod se psem ještě jednou chytají stopu od dodávky.

Jdou spolu pomalu k molu a místu, kde pes předtím ztratil svoji stopu. Kapitán vstupuje do auta, sedá si vedle mne a povídá. Tak pane Robinsone, Simone, mluvil jsem s vaším otcem, potvrdil mi vaši totožnost i to, že tady měl ukotvenou svoji jachtu. Teď zbývá jen zjistit, co se tady stalo. A mimo jiné, s vaším otcem se dobře známe, ze střední školy, seděli jsme dokonce vedle sebe v lavici. No, měl starosti, co se vám stalo, ale uklidnil jsem jej, za chvíli si pro vás přijede k nám na komisařství, přiveze vám nějaké oblečení, povídá. Dobře, děkuji pane kapitáne, řeknu vám všechno co vím, snad se to nějak vysvětlí. Poručík Davis se rozjel a jedeme devátou ulicí na jih až tam u Euclid Avenue odbočíme vpravo a po dvou blocích zastavujeme u vysoké policejní budovy. Teď mi to došlo, že když jsme míjeli Huntington Bank na rohu West 9th Street a Euclid Avenue, zahlédl jsem něco, kolem budovy banky byla natažena taková ta červenobílá policejní páska. Něco se tam muselo stát. Vždyť něco takového se mi zdálo v tom mém snu. Vystupujeme z auta jdeme chodníkem malým parčíkem ke schodišti budovy. Vcházíme dovnitř, velkou vstupní halou jdeme k výtahům, vstupujeme do kabiny, dveře se zavírají a my stoupáme nahoru do sedmého patra budovy. Poté vycházíme z výtahu a prosklenou chodbou jdeme až na samý konec, vcházíme do místnosti vlevo. Kapitán mi nabízí židli a také něco k pití. Říkám, že mi stačí trochu čisté vody, poručík Davis odchází k automatu na chodbě a za chvíli pokládá na stůl přede mne kelímek s vodou. S chutí se napiju, už je mi docela dobře, ta injekce zřejmě zabrala.

Tak pane Robinsone, můžeme začít?, není to žádný výslech, nejste z ničeho obviněn ani podezřelý, je to jen podání vysvětlení, říká kapitán Mayers. Dobrá, říkám, jsem připraven, ptejte se, říkám a pohodlně se usazuji. Dívám se na své hodinky na zápěstí, je právě po sedmé hodině večer, je 8.dubna 2024, ten den, co jsem promeškal úplné zatmění slunce. Poručík Davis si sedá ke stolu vedle kapitána Mayerse, pokládá na stůl záznamník a zapíná ho. Jak se jmenujete, kde bydlíte a pracujete pane, ptá se kapitán Mayers, já odpovídám na otázky, na vše co se ptá. Poté do podrobnosti vylíčím celý předchozí den, příhodu z parku, náš oběd s Elen, naše milování, nic nevynechám, ani svůj podivný sen předešlou noc, ani ten co se mi zdál dnes, než jsem se probudil spoutaný v té dodávce.

Kapitán i s poručíkem trpělivě naslouchali, občas se na něco zeptali a já jsem odpověděl. Poté poručík vypnul recorder a kapitán mi familiárně říká, dobrá Simone, to je všechno a asi už víme co to znamená, neměl bych vám to říkat, je to v průběhu vyšetřování, ale ta vaše přítelkyně Elen, to je pěkná liška vychytralá, ona vede celou bandu bankovních lupičů. Ne, tomu nevěřím kapitáne, to není možné, že bych se takto mýlil? Ano, je to tak, podívejte, ona a její bratr Thomas Beneth, přišli sem do Clevelandu ze Seattle před šesti lety, ve státě Washington jim byla horká půda pod nohama, byli podezřelí z jedné bankovní loupeže. Asi to tehdy hodili na dva spolupachatele a chyběly důkazy.

Tak se ti dva sourozenci z toho vyvlekli. A tady v Clevelandu došlo dneska během toho úplného zatmění k bankovní loupeži v Huntington bank, jako náhodou tam pracovala Elen Benethová. Nechala se tam zaměstnat před šesti lety a myslím, že celou tu dobu jen obhlídala terén a tu loupež plánovala. Tak je to. A Thomas, ten její bratr, jezdil u té doručovací služby, měl také zmapovaný provoz u banky, a věděl jak to chodí ve dvoře toho areálu za bankou. To musí být trpělivost co?, čekat třeba pět, šest let, až bude úplné zatmění slunce. Vytvořit si zázemí, najít spolehlivé spolupachatele a vše naplánovat, říká poručík Davis. Promiňte, to myslíte vážně?, ptám se.

To jako, že ten příběh s tím pejskem, se zraněným loktem a kolenem Elen, to že bylo všechno nahrané?, tomu nevěřím. Tak tomu věřte Simone, to není jediná náhoda, to že bude úplné zatmění, to věděl každý. Banka schválně na půl hodiny zavřela, od 15:00 do 15:30 hodin. Jenže v 15:15, zrovna když došlo k tomu úplnému zatmění, vypadla dodávka elektřiny, později se zjistilo, že nějaký hacker napadl soustavu elektrárny a odstavil právě jen tu část města, kde je ta vylopuená banka. Seběhlo se to všechno rychle, opravdu to byl plán, moc dobrý. Ale ne dokonalý, už teď víme, kdo to provedl a jak, ještě nevíme, kde jsou lupiči a peníze, ale to je otázka pár dní. Už jsme kontaktovali kanadskou stranu jezera a naši i sousední pátrači pátrají po jachtě. Ta má naštěstí, jak mi řekl váš otec, zabudovaný GPS lokátor, takže pokud jej nevyřadili z provozu, najdeme ji brzy, možná ještě dnes do půlnoci. Dobře, říkám, jestli mohu ještě nějak pomoci. To stačí Simone, později vás pozvu ještě podepsat svědecký protokol. Tady máte moji vizitku, kdyby jste si ještě na něco vzpomněl.

Jinak vám děkujeme, to zatím stačí, říká kapitán Mayers, a vida, váš otec je tady. Nazdar Bille, říká otec kapitánovi a podává mu ruku. Buď zdráv Edwarde, zdraví kapitán mého otce, tohle je můj kolega poručík Jack Davis, ten otce zdraví také a podává mu ruku. Ahoj synku, jak je ti Simone?, ptá se otec a jde ke mně, objímá mne a podává mi tašku s oblečením. Děkuji mu a oblékám si kalhoty, svetřík a na nohy obouvám ponožky a tenisky, ještě že máme s tátou stejné postavy a velikosti oblečení a obuvi. Pojď, zavezu tě domů pro náhradní smartphone a pak na parkoviště k tvému autu, povídá otec, nebo chceš přespat u nás dneska? Ne, to je v pořádku, děkuji tati, mrzí mně to co se stalo, nemohu za to, víš myslel jsem, že je to tak opravdové. To nic hochu, hlavně že jsi v pořádku, loď se najde, pokud ne, jsem přece pojištěný, jako ta banka, také má pojistku, pokud se peníze nenajdou. Ti lumpové si pomohli, ale myslím si, stejně je časem ta jejich karma dožene, tomu já věřím, té rovnováze sil a energií ve vesmíru. Díky táto, za všechno. Tak pojď, pojedeme, říká táta a jde ke dveřím, buď zdráv Bille, na shledanou poručíku, kývne na pozdrav. Na shledanou, říkám i já a jdeme s tátou dlouhou chodbou k výtahům. Sjedeme výtahem do přízemí a přes halu vycházíme ven z budovy. Tam na parkovišti nasedáme s tátou do jeho GMC a jedeme po Euclid Avenue 6 mil, na křižovatce se Superior Avenue odbočíme vpravo k mému domu. Vysedám z auta a jdu po krátkém schodišti ke dveřím domu, na terminále naťukám kód a vstupuji dovnitř. Z chodby vejdu do haly, vysvlékám si oblečení vyzouvám ponožky a boty co mi přivezl táta, dávám to do tašky a беру si ze skříně a oblékám svoje. Ze zásuvky pracovního stolu si беру náhradní smartphone Motorola, беру si ještě ze stolu svůj laptop a odcházím. V chodbě si obouvám svoje sportovní boty. Zavírám za sebou dveře, alarm se zapne automaticky za 12 sekund. Nasedám k tátovi do auta a s díky mu podávám tašku s oblečením. Rozjíždíme se zpátky, tentokrát nejedeme po Euclid Avenue ale přejedeme křižovatku a po Superior Avenue jedeme 6 mil až na East 9th Street, tam odbočíme vpravo a za půl míle jsme na parkovišti u mého auta.

Poděkuji tátovi za pomoc a rozloučíme se. On odjíždí a já jdu ke svému Range Roveru, беру z kapsy smartphone a odemkám dveře. Jak se unvitř vozu rozsvítilo světlo, málem jsem dostal infarkt, i přes zatmavená zadní okna vidím zřetelně na zadních sedadlech sedět schoulené dvě postavy. Co teď, co mám dělat? Zavolám kapitána Mayerse, napadlo mně. Vytahuji z kapsy tu vizitku, co mi kapitán dal, беру telefon a volám na to číslo na vizitce. Zdravím kapitáne, tady Simon Robinson, nevěděl jsem, že vám budu volat tak brzy, ale potřebuji abyste sem přijel, a budete určitě potřebovat i techniky a koronera. Jsem tady v přístavu, otec mne zavezl pro auto. Přišel jsem k němu, odemkl jej, neotevřel, jen odemkl, a uvnitř vidím dvě osoby, vypadají že jsou mrtví, nevím, přijedte prosím. Na mně je to už dneska trochu moc. Dobrá Simone, jedeme tam, vydržte. Stojím, přemýšlím co se to děje, mezitím se auto automaticky zamklo. Je to tak jako zabezpečení domu, pokud odemknu dveře ale neotevřu je, systém za 12 sekund zámek zamkne. Netrvá to ani 10 minut, slyším houkání policejní sirény a v momentě se objeví pár policejních aut a koroner. Z tmavého osobního auta vystupují moji již známí, kapitán Bill Mayers a poručík Jack Davis. Přichází ke mně a zdraví kývnutím hlavy. Tak kde to máme?, ukažte. Odemkám na dálku svoje auto a ukazuji tím směrem. Kapitán s poručíkem jdou každý k jednomu zadním dveřím a otevírají je. Přitom kývnutím přivolávají techniky v bílých oblecích. Ti s kufříkama přicházejí i s koronerem k autu a pouští se do práce. První technik všechno důkladně fotí. Jdu blíže a nahlídám do auta, jeden z techniků si mne všimne a ukazuje pohybem ruky, že to nejde, že tady nesmím být. Pokyvují hlavou jako že rozumím a odchází kousek dále.

Elen, bože je to možné, že bych se opravdu tak mýlil?, vždyť to mezi námi vypadalo jako nikdy nic předtím, tak už i to srdce snad klame? Najednou se mi udělalo zle, musel jsem popojít dál od mého auta, šel jsem po molu směrem k místu kde kotvila tátova jachta. Napadlo mně, ten GPS lokátor, zkusím to. Sedám si na nejbližší lavičku, zapínám svůj laptop a spouštím aplikaci, mám ji nazvanou Volvo, podle motoru té jachty. Aplikace se rozběhla, ale spojení s lodí ani její pozici nenachází. Tak to musel někdo tu funkci vypnout, to fungovalo vždy přesně, pomyslím si. Jdu zpátky k parkovišti a obloukem obcházím své auto. Technici mezitím vytáhli ta dvě těla z auta ven, teď leží obě přikrytá plachtou a srovnaná vedle sebe na kraji parku, vedle modré lavičky, kde jsme včera seděli já a Elen. Přichází ke mně kapitán Mayers a říká, promiňte Simone, budeme muset vzít vaše auto k nám na komisařství, kvůli stopám, a jen tak mezi námi, neměl bych to říkat, spoléhám také na vaši diskrétnost, v tom autě, ti dva mrtví, asi byli otráveni kyanidem, a nejsou to ti sourozenci Elen a Thomas. Jsou to zřejmě jejich komplicové, co se s nimi nechtěli Elen s Thomasem dělit. U jednoho už známe totožnost, je to nějaký elektroinženýr, expert na počítače a zabezpečovací systémy, docela slušný hacker, Alex Newman. Ten druhý je pravděpodobně jeho spoluvězeň z posledního výkonu trestu, nějaký David Williams, bývalý mariňák, ještě to není potvrzeno, ale pokud to je on, byl expert na speciální vojenské vybavení, výbušniny a chemické látky.

Pojďte Simone, říká kapitán, vezmu vás do centra, musím si dát něco k jídlu a vy jste dneska také nic nejedl, potřebujete se najíst. Dobrá kapitáne, děkuji vám, říkám a jdu s kapitánem k jeho autu. Oni to tady zvládnou, zůstává tady poručík Davis a pár techniků, odvezou auto k nám, až ho prohlédnou, necháme ho vyčistit a dáme vám vědět, že si pro něho můžete přijít. Nasedáme do vozu a jedeme směrem k centru, tam Mayers parkuje před italskou restaurací a vycházíme z auta ven, nechávám si na sedadle svůj laptop. Vcházíme dovnitř, je tam celkem poloprázdno, no vždyť je také všední den.

Sedáme si ke stolu, v momentě je u nás servírka a ptá se, co si dáme k pití, přitom nám každému podává jídelní lístek. Objednal jsem si černou kávu a pivo Budweisser, kapitán si dal také černou kávu a Coca Colu. Najednou kapitánovi zazvoní v kapse telefon, vytáhne jej z kapsy a chystá se přijmout hovor. Podíval se na mne, já jsem pochopil a říkám, že si odskočím na toaletu, zvedám se a jdu směrem k toaletám. Vyčural jsem se, v umyvadle pak opláchl ruce a obličej a upravil vlasy. Vracím se zpátky ke stolu, kapitán už dohovořil, teď sedí a popíjí černou kávu, co mezitím servírka přinesla. Usmívá se na mne a čeká až se posadím ke stolu. Tak Simone, alespoň nějaká dobrá zpráva, jachta se našla, je sice v Kanadě, ve městě Kingsville, ale je v pořádku, nepoškozená, dokonce i váš smartphone je pryč na stole v kajutě a také nějaká brašna s foto příslušenstvím. Naši technici už pro jachtu letí helikoptérou, prozkoumají ji a přivezou zpátky sem na místo, kde má váš otec zaplacené úvaziště v přístavu. Tak to je super, mockrát děkuji, povídám kapitánovi, jen mi prosím hlídejte tu brašnu s foto pomůckami, nerad bych přišel o data na kartě. Samozřejmě Simone, říká kapitán, musíme všechno důkladně prověřit. Ale pane kapitáne, doufám že budete diskrétní, na té kartě mám fotografie ze včerejšího dne, a jsou i trochu, no, choulostivé, víte jak to myslím. Nemějte strach Simone, postarám se o to, říká kapitán a počouchle se usmívá.

Děkuji kapitáne, říkám a z chutí se napiju dobrého piva. Jo, a objednal jsem sobě i vám něco dobrého, říká kapitán, snad vám to nevadí a jíte všechno. Nevadí, říkám, mám takový hlad, že bych jedl i hřebíky, směju se nahlas. Tak nám zmizeli v Kanadě ti loupežníci, říká najednou Mayers. No mají pořádný náskok, jestliže vypluli hned po loupeži, jak končilo to zatmění, tak o půl čtvrté, mohli být v Kingsville ještě za světla, kolem půl sedmé večer. Je to tak Simone, ne?, ptá se kapitán. Ano kapitáne, ta jachta pluje tak 25 až 30 mil za hodinu, do Kingsville je to přibližně 65 mil, takže tak dvě a půl, tři hodinky, říká. To sedí, povídá kapitán Mayers. Víte Simone, teď už vám to mohu říci, ta Elen, ona vás uspala tak, abyste spal 24 hodin, no a v té bance, kde léta pracovala a připravovala ten plán loupeže, tak tam jakmile podle plánu zavřeli v 15:00 hodin, byla přerušena dodávka elektřiny. Ona rozházela po podlaze všude ampulky s nějakou tekutou látkou, z té se po rozbití vytvořil plyn s uspávacími účinky. Ona a její kumpáni měli plynové masky, všichni ostatní usnuli a spali také 24 hodin, nebylo možné nikoho ihned vyslechnout. Vybrali pokladny s hotovostí, a napěchovali si pytel peněží. Celkem pryč si odnesli kolem 800 tisíc dolarů, říká kapitán a povzdechne si přitom. A jak viděli ve tmě, když měli masky a byla vypnutá elektřina a venku zatmění?, ptám se kapitána. To je právě ten jejich chytrý plán, mysleli na všechno, ty masky byly speciální, s nočním viděním, říká.

Proto i v té dodávce mohli jet maskovaní a viděli na cestu, pokračuje kapitán. To ten David Williams, bývalý vojenský expert, ten to musel zařídit, takové vybavení, včetně těch uspávacích chemikálií. A ten Alex Newmann, ten zase zařídil tu sabotáž v elektrárně a vyřazení všech bezpečnostních prvků v bance z provozu, a také včetně přístupu k otcově jachtě a vašemu automobilu. No a takhle se jim odvděčili, Elen a Thomas, říká a kroutí přitom hlavou. To víte, kdo má hodně, chce mít ještě více, nechce se s nikým dělit, říká. Právě nám servírka přináší naši večeři, pokládá talíře na stůl, přeje dobrou chuť a odchází, děkujeme, říkáme téměř jednohlasně. Dívám se na talíře, no kapitáne, vypadá a voní to náramně, říkám, děkuji a přeji dobrou chuť. Také přeji dobrou chuť, odpovídá kapitán a pouští se do jídla. Byly to vlastně lasagne, jak by ne, když jsme v italské restauraci, a byly velice chutné. Mám je také rád a občas si je i sám doma připravuji, nejlepší jsou s hovězím.

Oblíbil jsem si je vlastně v Itálii, když jsem tam začal jezdit na návštěvu svojí sestry Nory. Mívají je k jídlu často. No, kapitáne, vynikající, trefil jste se mi do chutě dokonale, říkám a pokyvují hlavou. Tak to jsem moc rád Simone, asi máme stejný vkus, pokud se jídla týče, odpovídá kapitám Mayers. Asi ano, říkám a věnuji se nadále jídlu. Dojedli jsme, dopili a chystali se odejít. Kapitán si odskočil na toalety, já jsem mezitím zavolal na servírku, přišla ke stolu a já jsem řekl, ať nám připraví účet, že budu platit přes aplikaci Revolut a ať si tam přidá 5 procent. Usmála se, poděkovala a odběhla za pult. Mezitím přišel kapitán z toalet a sedá si ke stolu. Ptám se jestli si ještě něco dá, on že už ne a že zaplatíme. Říkám mu, že už to je zařízené a zaplatím večer já, když dovolí. Napřed protestoval, ale já jsem na tom trval, tak že dobrá, smál se a snad prý někdy na oplátku. Přišla servírka a podává mi náš účet, беру z kapsy mobil, přikládám k účtu, pípne to, já to otiskem palce potvrdím a je to. Vstáváme, děkujeme servírce a odcházíme ven, na parkoviště k autu.

Tak co s načatým večerem Simone, chcete nechat tady nebo zavézt domů, ptá se z legrace kapitán Mayers. Dneska už toho mám docela dost, říkám, jestli mne hodíte na roh Euclid Avenue a Superior Avenue, tam bydlím, budu rád. Dobrá, chápu, tak jedeme, říká kapitán a sedá do auta. Sedám vedle a беру si svůj laptop na klín. Jedeme asi deset minut a jsme tady, kapitán zabočí vpravo do ulice a zastavuje. Tak zatím Ahoj Simone, říká a podává mi ruku. Na shledanou kapitáne a děkuji za odvoz. Mějte se a dejte mi vědět, až bude můj vůz hotový. Ano, určitě se ozvu. Pokýval hlavou, já jsem vystoupil z vozu a zabouchl dveře. Kapitán se rozjel od krajnice, otočil se na silnici a vjel do křižovatky vlevo, zpátky do centra města po Euclid Avenue. Já jsem vykročil po chodníku vpravo kolem parkoviště ke svému domu. Přicházím ke dveřím, odemykám svým kódem a vstupuji do chodby domu, světlo na stropě se pohybovým čidlem rozsvítí.

Zavírám za sebou dveře a vyzouvám si boty, slyším cvaknutí automatického zámku dveří. Jdu do obývací místnosti, sedám si do pohodlného křesla a tlesknutím rozsvěcují tlumená světla na stěnách. Tak to byl teda den, vlastně celé ty dva předchozí dny byly nezvykle hektické. Teď když o tom všem přemýšlím, jako by se mi to jen zdálo, jako že se to nestalo, že to byl zase jen nějaký ten můj zlý sen a já se každou chvíli probudím a bude dobře. Neprobudím, není to sen, stalo se to, je to skutečnost. Už na to nechci myslet, nechci už nic slyšet ani o tom nechci přemýšlet. Nepouštím televizi ani rádio, žádný internet, žádné zprávy, svůj laptop nechám odložený tam na skříňce kam jsem jej položil, když jsem přišel, chci už jen spát a spát. Vstávám a vysvlékám si kalhoty a svetr. Odkládám věci na opěradlo křesla, jdu k pohovce, lehám si, ještě se přikrývám teplou huňatou dekou, za chvíli usínám.

Zase se mi zdá podivný sen. Procházím parkem u přístaviště, tam kde jsem se poznal s Elen, fotografuji panorama kolem, jezero a vzdálené kanadské břehy, v dálce ostrov Pelee a velké výletní lodě, proplouvající každou chvíli kolem. Najednou se otočím a dívám se směrem k parkovišti, stojí tam můj tmavozelený Range Rover, z okénka se vyklání nějaký muž v černé kukle. U auta stojí starší žena s malým pejskem a vedle ní, vždyť to je přece Elen, ano je to Elen a podává té ženě něco do ruky, vypadá to jako peníze. A ta žena, vždyť to je ta seniorka s tím malým pejskem, kterého jsem hladil, než vedle mne spadla z bruslí Elen. Takže takhle to tedy bylo, celé to bylo jen divadlo, celé to bylo zinscenované, a já hlupák jsem naletěl, takže žádná láska, žádné vidění srdcem, ach Elen, stálo ti to za to?, ptám se pro sebe v tom divném snu. Podívám se zpátky k autu, paní s pejskem ani Elen už tam nejsou, jen ten muž v černé kukle tam sedí, teď asi uviděl že jej pozorují, vytahuje zbraň a míří na mne.

Snažím se schovat, nejde to, nemohu se hnout z místa, nohy mám svázané tím vodítkem malého pejska, ozve se rána výstřelu, cítím prudkou bolest v levém rameni, asi mne ten střelec zasáhl, padám a bojím se že ublížím pejskovi..., najednou se probouzím. Fuj, to byl zase sen, říkám si, jsem celý zpocený, třese se mnou zimnice, asi mám teplotu. Lehám si znovu a snažím se usnout. Už žádné sny prosím...

Ráno vstávám kolem šesté, budím se tak nějak automaticky už léta i bez budíku. Jdu do koupelny, dám si sprchu a převleču se. Připravím si lehkou snídani a podívám se letmo na ranní zprávy v televizi. Poté si vezmu svůj kufřík s laptopem, pracovními složkami a dokumenty, v předsíni se obouvám, otevírám dveře a vycházím ven z domu, zavírám za sebou a jdu k autu před domem. Nasedám a jedu na osmou hodinu do práce. Dneska si ale musím zavolat taxi, moje auto mají ještě technici, ale za pár dnů už bude určitě k dispozici. Opravdu, uběhlo pár dnů a volá mi kapitán Mayers, že mé auto je připravené, ať si pro něj přijdu v pátek ve čtyři hodiny. Je pátek odpoledne, jdu z práce v ruce ten můj pracovní kufřík, a přecházím pár bloků do centra, na policejní komisařství, kde mne čeká kapitán Mayers aby mi předal moje auto a fotobrašnu. Tolik jsem se na focení toho zatmění těšil, bohužel. Na další budu muset někam zajet, tady v Clevelandu bude za osmdesát let, to už tady nikdo z nás asi nebude, pomyslím si.

Už jsem tady, před vysokou budovou policejního komisařství. Vstupuji po schodišti do haly, tam už na mne čeká dvojice detektivů, kapitán Mayers a poručík Davis. Zdravíme se navzájem a jdeme k výtahům. Nastupujeme do jednoho z nich, dveře se zavírají a my sjíždíme dolů do suterénu budovy, kde jsou garáže, dílny, různé technické místnosti a laboratoře. Vystupujeme dole z výtahu a jdeme k mému zaparkovanému vozu. No páni, ten vypadá jako by teď vyjel ze showroomu, je jako nový, povídám detektivům a smějí se. Ano, je totálně vyčištěný, jak jsem vám slíbil Simone. A na sedadle spolujezdce máte to svoje foto náčiní, je také v pořádku. Technici vše prohlédli a zkontrolovali. A víte, že jste zcela náhodou vyfotil asi některé ty pachatele té loupeže?, podívejte se sem, říká kapitán a vytahuje z náprsní kapsy svého saka pár zvětšených fotografií z parkoviště u přístavního mola. Dívám se a opravdu, na těch fotografiích je tmavé auto a uvnitř sedí trojice mužů v tmavých bundách, na očích tmavé brýle. Vidíte Simone?, říká kapitán Mayers, za volantem vozu, to je Thomas Beneth, a vzadu, to jsou ti dva experti, Alex Newmann a David Williams. A podle metadat toho snímku jste to fotil v neděli, přesně v 10:50 hodin dopoledne. Obhlídali si situaci a čekali, jak to dopadne s vámi a s Elen. Pak tam máte ještě pár snímků, okolí jezera a tak, a potom až ty vaše společné z jachty a umělecké akty s Elen, mimochodem moc pěkné a povedené, škoda že je to taková mrcha, rozohnil se najednou kapitán. To nic, usmál se, takže tady to máte a mějte se Simone, jo a pozdravte tátu, ať se někdy ukáže. Dobrá kapitáne, děkuji a mějte se také, říkám a podávám oběma detektivům ruku. Nasedám do auta, startuji a rozjíždím se, vyjíždím ze suterénu nahoru ven na ulici.

Jedu cestou domů, před domem parkuji a vcházím do domu. Zase jeden týden utekl jako nic. Na ty dva dny, neděli a pondělí tohoto týdne si už ani skoro nevzpomenu. Čas běžel dále jako dříve. Tátovi vrátili v pořádku jachtu, také dokonale vyčištěnou, včetně mého smartphonu. Občas tátu s jeho přítelkyní Susan navštívím, povečříme nebo poobědváme spolu. Nedávno jsme byli dokonce pozváni všichni kapitánem Mayersem a jeho ženou Elizabeth do té italské restaurace na oběd. Tam kde si jsme tehdy dávali s kapitánem lasagne. To kapitán odcházel také už do penze, je mu jako tátovi 66 let.

Teď se těší, že si konečně zajede s mým tátou na jezero zarybařit, jak si to tolik let slibovali. Tak na to se moc těším, že pojedu s nimi, já nerybařím, ale budu fotit, ty seniory v akci, ty jejich úlovky, okolní krajinu a tak. V létě zase plánujeme letět do Evropy, do Itálie, navštívit mámu a sestru Noru s rodinou, na to se také moc těším, už aby to bylo, říkám si. A šel den za dnem, týden, měsíc a bylo tady léto. Byl začátek července a v práci jsme dokončovali jeden projekt pro velkou stavební firmu v Cincinnati. Bylo potřeba doplnit nějaké dokumenty a na místě zaměřit nějaké vícepoložky, prostě byl jsem vedením naší firmy pověřen zajet na místo a vyřešit tyto úkoly. Jel jsem tedy do Cincinnati a na pár dnů se ubytoval v městské části Liberty. Práce se dařila a za čtyři dny jsem byl hotov. Odpoledne po práci jsem si vždycky udělal ještě pár hodin na svého koníčka, na fotografování. Město je nádherně fotogenické, ráno za svítání, odpoledne i večer při západu slunce a také v noci. Nafotil jsem spoustu krásných snímků. Byl pátek večer, nechtělo se mi cestovat čtyři hodiny domů do Clevelandu na noc, řekl jsem si, že si zajdu na večeři, prospím se a v sobotu ráno vyjedu domů. Chodíval jsem na snídani a večere většinou do hotelové restaurace kde jsem byl ubytován, ale jak jsem jezdíval cestou do práce a do hotelu, všiml jsem si, nedaleko od hotelu byla skvělá a vyhlášená mexická restaurace Cantina Laredo, rozhodl jsem se, že si na tu poslední večeři zajedu sem a dám si něčeho ostrého, pravého mexického.

Je půl deváté večer, je krásně teplo a sluníčko se kloní k západu, za chvíli se schová tam za obzor, za břehem řeky Ohio, která rozděluje celé město na část státu Ohia a Kentucky. Parkuji svého Range Rovera na parkovišti u restaurace a sedám si venku v zahradní části podniku. Mají tady takový legrační zvyk, každému návštěvníkovi restaurace nabídnou na hlavu velký a široký mexický klobouk, беру si tedy také jeden takový. Všude kolem dokola i mezi stoly jsou velké květináče a sudy s palmami, jejich listy se sklání často až skoro na stůl, mezitím prosvítá ze stropních světel jemné barevné světlo. Celé to působí velmi esteticky a útulně. Já sedím ve stínu velkého palmového listu, sotva vidím kolem sebe a doufám že vůbec někdo uvidí sem, aby mně obsloužil. V jednom rohu zahradní restaurace hraje na zvýšené podlaze pravá mexická kapela s typickými nástroji. V druhé části je umístěn velký venkovní plynový gril, na němž se za přítomnosti publika opékají ty klasické mexické dobroty. Je zde opravdu příjemně, škoda že jsem si s sebou dneska večer nevzal svoje foto náčiní, mohl jsem mít ještě pár pěkných fotek do své sbírky.

Najednou se zčista jasna objeví mezi palmovými listy mladá servírka v mexickém klobouku s tabletem, usmívá se a říká. Dobrý večer pane, co si budete přát k pití prosím? Tady máte naši nabídku jídel, vyberte si prosím, já mezitím přinesu pití, říká, usmívá se, podává mi tablet a já najednou cítím zase tu intenzivní vůni jasmínu. To není možné, je to Elen?, i ten přízvuk, přemýšlím, pak rychle říkám, dám si velkou sklenici Coca Coly prosím. Dobrá, říká servírka a odchází, za ní se táhne ta vůně jasmínu. To není možné, Elen, vždyť ta žena vypadá jinak, má blond krátké vlasy a v uších obrovské náušnice, ale moment, to tetování pod pravým uchem, ten škorpión, musím se podívat, teď ke mně stála otočená zleva, zkusím to nějak, aby se otočila ke mně druhou stranou. Vybírám si mezitím v tabletu nějaká ta mexická jídla, nic mne nenapadá, trochu mne to zase celé rozhodilo, ale vypadá, že mně nepoznala, kvůli tomu širokému klobouku na hlavě a přítímí tady, nakonec si zaškrtnu nějakou porci grilovaného kuřete s mexickým salátem, kečupem, hořčicí a chilli papričkami. Servírka s jasmínovou vůní je za okamžik zde a dává na stůl velkou sklenici Coca Coly.

Prosím pane, vybral jste si dobře, říká a dívá se na vybranou položku v tabletu. Promiňte, říkám, díval jsem se ještě na tuto položku, nutím ji přitom aby se sklonila k tabletu v mých rukou ke mně tou stranou co potřebuji. Ano, kterou myslíte pane? Jak se naklonila, velké náušnice se zhouply dopředu a já vidím pod pravým uchem tu známou kérku, škorpiona. K tomu ta jasmínová vůně těsně u mé hlavy. Co teď?, přemýšlím, raději se jí nedívám přímo do očí a snažím se změnit trochu hlas. Nepoznala mne?, ptám se v duchu sám sebe, nevím, něco musím vymyslet, potřebuji čas. Dobře, děkuji, nechám to tak, to grilované kuřecí, to bude dobré, říkám. Určitě, vybral jste si dobře pane, říká servírka, potvrdí v tabletu moji položku, kuchaři už ji v kuchyni připravují, ona mezitím odchází obsluhovat k vedlejším stolům. Kolem mne teď prošel další člen personálu restaurace, mladý číšník v mexickém klobouku. Letmo se zadíval k mému stolu a pokračoval dále. Moment, vždyť to je přece ten Thomas, bratr Elen. Vlastně jsme se nikdy nesetkali osobně, ale je možné, že on mne zná od vidění, když mne tehdy v parku u přístaviště pozorovali. Já jsem jej poznal jen díky kapitánovi Mayersovi, když mi ukazoval ty zvětšené fotografie. Ale proč tady takhle oba pracují?, ptám se v duchu. Copak nejsou za vodou s tolika penězi, z té bankovní loupeže? Co se stalo, bylo to všechno jinak? Nevím, ale ptát se jich určitě nebudu, a to už jsem měl jednu chvíli chuť oslovit tu Elen a přestavit se...

Za pár minut servírka Lucia, jak to měla na vizitce své zástěrky uvedeno, přinesla moji večeři, položila dva talíře na stůl a popřála dobrou chuť. Kolem zase zavanula ta její pro mně hořkosladká jasmínová vůně. Poděkoval jsem, ona se pod kloboukem usmála a odkráčela. Pustil jsem se do jídla, bylo to opravdu výborné, ani to nebylo nějak moc ostré, dokonce se mi zdálo, že je to méně slané, sáhl jsem po solničce ve stojánku na stole, chci si jídlo přisolit, právě mně něco napadlo. Odšroubuji víčko solničky a sůl pod stolem vysypu, už tam není žádná sůl, víčko opět zašroubuji. Kývnul jsem na číšníka co šel předtím kolem a teď právě přinesl jídlo k vedlejšímu stolu. Ten měl na jmenovce na své bílé mexické košili jméno Alexandro. Přišel a já mu povídám, že bych chtěl jídlo přisolit, ale v solničce není sůl. On se omluvil a pohybem ruky se slánkou to naznačil směrem ke kuchyni. Odsud vyběhla servírka Lucia a přinesla plnou solničku. Alexandro ji vzal a podává mi ji, říkám děkuji a solím si své jídlo. Naštěstí jej přivolali od jiného stolu, on odběhl a tu prázdnou solničku tady zapomněl, já strkám do stojánku zpátky tu prázdnou solničku, tu plnou, i s otisky prstů té Lucie a Alexandra, tu strkám opatrně do náprsní kapsy své bundy.

Dojedl jsem mexickou večeři, napil se Coca Coly a kývl smartphonem na kolemjdoucí Luciu, že budu platit. Za chvíli přišla i s účtem, nastavil jsem v aplikaci Revolut + 5 procent, sejmul QR kód z účtenky a otiskem palce zaplatil. Poděkoval jsem, popřál dobrou noc, zvedám se a odcházím na parkoviště ke svému autu. Odemykám svojí Motorolou dveře, sedám si za volant, zavírám a zamykám dveře. Ze schránky před sedadlem spolujezdce vytahuji silonový sáček, opatrně беру ze své náprsní kapsy tu solničku s otisky a vkládám ji do sáčku. Ten ukládám zpátky do schránky a zavírám ji. Co teď, přemýšlím, je sotva půl desáté, není tak pozdě, zkusím zavolat kapitána Mayerse, ikdyž už není ve službách Policie, mohl by mi poradit, říkám si v duchu. Beru svůj smartphon a volám na číslo kapitána ve výslužbě. Téměř okamžitě to zvedá a říká prosím Mayers, kdo volá? To jsem já Simon Robinson kapitáne, říkám, nezlobte se že volám takhle pozdě, ale myslím, že vás to bude zajímat, co vám řeknu, myslím že budete nakonec rád, že jste neodešel do penze s nějakým pomníčkem, jak říkáte vy policajti. Dobrá Simone, říká netrpělivě Mayers, co pro mně máte?

Stručně jsem mu vylíčil celou situaci i s tím, co mám jako důkaz v přihrádce svého auta a že jsem služebně ve městě Cincinnati. No to je neskutečně dobrá zpráva Simone, rozohnil se kapitán po telefonu, víte co?, zajedte do centra města na komisařství, je to na rohu Plum Street a West 14th Street.

Já tam mezitím zavolám, ať na vás čekají. Mám tam totiž přítele, je to můj bývalý parťák tady od nás z Clevelandu, odstěhoval se tam za ženou, když se oženil, nějaký Phill Dormant. Ten důkazní materiál předejte službě, oni už budou vědět co s ním. A Simone, pokud to klapne, máte u mne zase nějakou super večeři v té italské restauraci. Zavolám teď mému bývalému parťákovi Jacku Davisovi, už je z něj kapitán, vytáhnu jej z postele nebo odkudkoliv kde právě je, a pomaže okamžitě do Cincinnati a s místním komandem mi ty dva zajistí. Poletí letadlem, bude tam za hodinu, na letišti budou čekat policejní vozy. Kdyby něco, volejte 911 a chtějte Philla Dormanta, on všechno zařídí, rozumíte Simone?, ptá se kapitán Mayers. Ano, rozumím, říkám, pokládám hovor, startuji svého Range Rovera a vyjíždím z parkoviště. V tu chvíli zrovna kousek od místa kde jsem parkoval vyjíždí za mnou tmavý Chevrolet a zdá se, že mne sleduje. Ne, nezdá se mi to, je to pravda, teď náhle zrychluje a chce mne předjet, snaží se mne vytlačit ze silnice, málem se mu to podaří, jede těsně vedle mne, teď se podívám, kdo to auto řídí, je to tak, za volantem sedí Elen Benethová alias Lucia, vedle ní na sedadle spolujezdce nějaký muž, nejsem si jistý, vypadá podobně jako ten Thomas Beneth alias Alexandro, ale nevím, řekl bych že je to někdo jiný. Chlapík gestikuluje jako abych zastavil a mává pistolí.

Tak mne přece jen poznali, dělali jako že ne, ale když pak Thomas objevil ve stojánku tu prázdnou solničku a pod stolem vysypanou sůl, napadlo jej to, že jsem sebral důkaz o jejich totožnosti v podobě té solničky a budu se snažit jej předat na Policii. Tak museli začít jednat, a snaží se. Jedu teď tryskem ulicí směrem k hotelu, kde jsem ubytovaný, po čtyřech mílích vjíždím do křižovatky na červenou a odbočuji rychle vlevo na West 9th Street. Ti dva se zrovna snažili vytlačit mne ze silnice zprava a shodit mne z nájezdu na most, nezareagovali dosti rychle a křižovatku přejeli. Jak se otáčeli a snažili se rychle vjet zpátky a dohonit mne, nevšimli si velkého rozjetého kamionu, který se přičítal z kopce zleva. Nastala rána, ve zpětném zrcátku jsem zahlédl jak se kamion vzpříčil na silnici a jeho přední část teď drtí ten tmavý Chevrolet jako krabičku od zápalek. Zastavuji u krajnice, zapínám výstražná světla, vystupuji z auta a běžím k tomu místu nehody, v momentě je kolem půl tuctu vozidel, zastavují, blikají výstražnými světly, řidiči vybíhají a snaží se přiblížit havarovanému autu. To leží celé pomačkané na pravém boku, kouří se z něj a každou chvíli může vybuchnout. Najednou se z rozbitého okna převráceného vozu souká ven postava, je to podle všeho Elen, lidé k ní přibíhají a pomáhají ji dostat se ven, podaří se jim to, berou ji za ruce a nohy a utíkají s ní pryč a dále od auta. Další tři muži se naklání do havarovaného auta a vytahují bezvládné tělo, je to asi ten Elenin bratr Thomas, je v bezvědomí ale zdá se, že žije, rychle jej odnáší také do bezpečí, a právě včas.

Najednou se ozve výbuch, obrovská rána a tlaková vlna se šíří kolem dokola, až to i se mnou zamává, ačkoliv stojím o kus dále. Ten vrak vybuchl a oheň se začal šířit i na kamión, naštěstí pár přítomných duchaplných řidičů s tím počítalo a nyní se snaží svými hasicími přístroji ten požár uhasit. Mezitím se ozvala siréna záchranné služby a také přijíždí k nehodě jednotka hasičů a dvě policejní auta. Zdravotníci z ambulance se ujímají zraněných z automobilu, hasiči bleskurychle nasazují techniku a po chvílce požár zlikvidují. Celé to trvalo sotva pár minut. K nehodě přijíždí ještě jedno policejní auto s majáčkem.

Zastavuje a vystupují z něj dva detektivové. Jeden obhlíží situaci, jde ke zraněným k ambulanci, pak hovoří s přítomnými strážníky a s velitelem hasičů. Druhý, zřejmě nadřizený, mluví se záchranáři a také s tou zraněnou ženou, pak jde za řidičem kamionu a vyptává se, jak se to přihodilo.

Řidič naznačuje pohybem ruky odkud jel a že mu tam ten osobák vjel, když se nesmyslně otáčel v křižovatce. Také ukazuje někam směrem ke mně, asi viděl, že mne to auto pronásledovalo. Detektiv děkuje řidiči kamionu a jde přímo ke mně. Přichází a zdraví, dobrý večer pane, já jsem detektiv Policie, kapitán Dormant, viděl jste co se zde stalo pane?, ptá se. Dobrý večer, zdravím, já jsem Simon Robinson a myslím, že vám dneska volal můj známý a váš bývalý parták z Clevelandu, kapitán Mayers, říkám. On se na mne podívá překvapeně a říká, tak to jste vy?, měl jste pořádnou kliku pane Robinsone, pokud se potvrdí, že to jsou ti dva z té bankovní loupeže v Clevelandu, celkem určitě jste jen o vlasek unikl jisté smrti. Ti dva, však víte, svých dvou kumpánů se zbavili hned po té loupeži, slehla se po nich zem, všichni si mysleli, že jsou někde na severu, v Kanadě nebo na Aljašce, a oni se najednou objeví tady, zpátky v Ohio a nechají se zaměstnat v mexické restauraci. Určitě měli zase něco za lubem, něco tady chystali. No uvidíme, zdá se že to oba přežili a brzy je vyslechneme, až toho budou schopni. Ten Thomas je na tom docela zle ale přežije to, no a ta jeho sestra Elen, ta má štěstí, má asi devět životů jako kočka, nemá skoro ani škrábnutí, budou ji muset ve špitále pořádně hlídat, aby nás ještě nepřekvapila. Kde vůbec jsou ty sanitky?, rozhlíží se kapitán kolem, jo támhle, říká a otáčí se zpátky ke mně. Pojďte kapitáne, dám vám ten předmět doličný jak se říká, povídám a jdu otevřít své auto. Z přihrádky u spolujezdce vytahuji silonový sáček se solničkou a podávám jej kapitánovi. Dobrá práce Simone, říká kapitán a kamarádsky mi poklepe po rameni. Bere si sáček a strká jej do kapsy svého dlouhého pláště. Ambulance se právě rozjely, sustili houkačky a odvážely zraněné do nemocnice.

Kam je vezou kapitáne, mohu-li se zeptat, povídám. Proč to chcete vědět, ptá se kapitán, chcete je navštívit?, směje se, nebo chcete dát nějakým příbuzným zprávu? Ne, ne, jen tak mne to napadlo, říkám. Asi do nejbližšího špitálu, a to je tady asi jednu míli do centra po této ulici, a pak vpravo, je to Christ Hospital, povídá kapitán. Děkuji kapitáne, říkám, pokud nemáte už nic, pojedu na hotel, brzy ráno chci vyjet domů, do Clevelandu. Dobrá, říká kapitán Dormant, děkuji já vám Simone a pozdravujte Cleveland a také toho starého šedivého vlka, kapitána Billa Mayerse, směje se a odchází. Cestou se zastavuje u jednoho z techniků, vytahuje z kapsy svého pláště silonový sáček se solničkou a podává mu jej. Poté mizí někde mezi hloučky policistů a hasičů. Já nasedám do svého auta, startuji a rozjíždím se směrem do centra, nevím vlastně proč, ale jedu k té nemocnici Christ Hospital. Asi k té Elen přece jen něco cítím, snad je to jen soucit, nebo se nemohu smířit s tím, že jsem tak tehdy naletěl, a chci s ní mluvit, ať mi to řekne do očí sama, že to celé tehdy bylo jen divadlo, jen způsob, jak se sblížit a dostat se k té otcově jachtě.

Po jedné míli odbočuji vpravo do ulice Auburn Avenue, poté jedu asi půl míle, až přijždím na široké prostranství parkoviště Christ Hospital. Zaparkuji své auto stranou pod košatými stromy, zacouvám na to místo, to abych měl přehled, co se děje venku. Jako kdybych to tušil, netrvalo ani dvě minuty, na parkoviště přijíždí tmavé policejní auto s majáčkem na střeše, zastavuje u hlavního vchodu a vystupují z něj ti samí dva detektivové co byli u té nehody, kapitán Phill Dormant a jeho kolega. Jdou po schodech ke vchodu nemocnice, auto parkuje kousek dál na jednom z volných míst.

Myslím, že jdou vyslechnout Elen, to bylo tedy o fous, jak se říká, kdybych býval šel hned za ní, střetli bychom se tam někde s těmi detektivy a já bych asi měl co vysvětlovat. Tak sedím a čekám, co vlastně řeknu a na co se Elen zeptám, na něco snad přijdu, musím počkat až ti dva policajti vypadnou. Už by mohli jít, je půl jedenácté, nechci tady trčet dlouho, chci se také trochu vyspat.

Najednou slyším zase nějakou houkačku, stahuji okénko u dveří, je to siréna, něco se stalo, ze vchodu do nemocnice najednou vyběhnou ti dva detektivové, utíkají k policejnímu autu, něco křičí, něco jako kde sakra může být. Nasedají do auta, to se za zvuku policejní sirény a modrého blikajícího majáčku rozjíždí směrem do centra města. To není možné, pomyslí si, tak ona jim zdrhla Elen, a v duchu se škodolibě zasměju. Smích mne ale brzy přejde, najednou se otevřou dveře od spolujezdce a v nich, proboha, to je Elen. Na sobě světle zelené lékařské oblečení, na hlavě čepici, takovou jakou používají lékaři chirurgové na operačních sálech, na ústech také roušku stejné barvy. Už nemá v uších ty velké náušnice ani na hlavě široký mexický klobouk, vypadá teď jinak. Sedá si vedle na sedadlo spolujezdce, oba chvíli mlčíme, jen ta vůně jasmínu co s ní přišla dovnitř do auta, ta proniká všude. Musím nějak začít, říkám si v duchu.

Proboha Elen, stálo to celé za to, ptám se najednou, jsi v pořádku, nebolí tě něco? Ona začíná vzlykat, ne nic mi není, říká, a sundává si z úst roušku a z hlavy čepici, oboje hází na podlahu, opírá se o panel vpředu, brečí nahlas a pak se na mě podívá. Promiň Simone, omlouvám se moc, nemohu za to, to všechno brácha Tom, to on mně vždycky do toho dostal a já byla tak hloupá. Já jsem tě měla doopravdy ráda, začala jsem tě milovat, ale on to utnul, prý to neexistuje, abych se zamilovala. A nemohla jsi mi o tom říci?, ptám se. O co vám šlo?, kolik jste tam uloupili v té bance?, ptám se, kdybys mi tenkrát něco řekla, mohli bychom to Tomovi rozmluvit a žít normální život, já mám nějaké peníze. Víš, chtěl jsem tě seznámit s rodinou, s tátou a Susan, zaletět si v létě do Itálie, navštívit mámu a sestru Noru s rodinou, mohli jsme si žít dobře. Já vím Simone, říká Elen, dneska už to vím, ale také vím že tě mám pořád ráda. Ano, a proto jsi mne uspala a nechali jste mně celou noc a den v tom autě, v té dodávce, a dneska jsi mne chtěla vytlačit ze silnice, to není láska Elen, jak ti mohu po tom všem důvěřovat? A co ti dva, Alex a David, proč museli zemřít, to kvůli jejich podílu, nestačil vám ten váš?

Cože?, vzlyká Elen, napřímí se a překvapeně se na mne dívá, přitom si utírá slzy. Co je s Alexem a Davidem, oni přece odjeli svým autem někam na jih, ne? Měli v plánu zmizet někde v Texasu nebo v Mexiku, tak o tom mluvili. To všechno organizoval Tom, já jen čekala na jachtě, on říkal, že se musíme rozdělit, oni dva že pojedou autem na jih a my dva se dáme jachtou po jezeře na sever. Jakmile jsme přijeli tou dodávkou do přístavu, já jsem běžela a schovala se do jachty, Tom za pár minut přinesl pytel s penězi do kajuty, říkal že se s Alexem a Davidem už vyřídil, vzali tebe spícího a svázaného, vynesli ven a zavřeli do té dodávky. Promiň Simone, já vím, muselo to být hrozné, říká Elen a utírá si zase slzy z očí. Co bylo potom Elen?, ptám se. Najednou přiběhl zpátky Tom, že musíme rychle pryč, že venku začínají jezdit policajti a pátrat, ptám se ho, a co Alex s Davidem? V pořádku, už odjeli, říká Tom, musíme pryč, říká, běží nahoru na můstek, startuje loď, odvazuje ji a vyplouváme pryč. Podívala jsem se z okna jachty, zrovna se začínalo rozednívat. Bylo něco po půl čtvrté hodině, jeli jsme asi tři hodiny na sever, k večeru jsme zakotvili v přístavu města Kingsville v Kanadě. Já jsem cestou vysypala ty peníze z pytle.

Naskládala jsem je do jednoho velkého kufříku, co přinesl na jachtu Tom už v neděli večer. Pytel jsme potom vzali s sebou a v přístavu jej vyhodili do kontejneru na odpadky. Tom myslel na všechno, na parkovišti za přístavem měl den předem připravené auto. Do něj jsme nasedli a s kufrem s penězi odjeli pryč z města, na severozápad, do Detroitu, tam jsme se ubytovali v malém odlehlém motelu na kraji města.

Čekali jsme, až se to uklidní, asi za měsíc jsme se vydali na jih a skončili až tady v Cincinnati. Tady Tom našel tu mexickou restauraci a nechali jsme se zaměstnat jako servírka a číšník, vystupovali jsme jako manželé, Lucia a Alexandro Cavierovi. Šéf toho podniku si nás nakonec oblíbil, spřátelili jsme se spolu, svěřili jsme se mu se vším, on se zachoval opravdu jako přítel a za malý podíl nám uloupené peníze jak se říká vypral. Vzal si hotovost na svoje nákupy surovin, a 70 tisíc nám poslal na nový bankovní účet, který jsme si zde založili.

Elen si zase otřela slzy kapesníkem, podívá se na mne a ptá se, a co je tedy s Alexem a Davidem? Jsou mrtví, říkám, našli je ten večer v mém autě na parkovišti, byli otráveni kyanidem, prý spolklí nějakou kapsli, musel je k tomu donutit tvůj bratr Thomas s pistolí v ruce, jinak si to nedovedu vysvětlit. To je hrozné, vzlyká znovu Elen, to tak nemělo být, neměl nikdo zemřít, co jen to bráchu napadlo, ptá se. No, to víš Elen, s jídlem roste chuť, začal počítat, mít pro sebe dvě stě tisíc nebo čtyři sta, to je rozdíl. Cože?, vyhrkla Elen, kde jsi na to přišel Simone, vždyť v tom pytli bylo sotva osmdesát tisíc dolarů, byly to jen drobné z pokladen, já to musím vědět, vždyť jsem to takovou dobu připravovala, kdo ti řekl o nějakých osmi set tisících proboha? Podle policiejiného vyšetřování to bylo k osmi set tisícům, říkám, tak to si banka pěkně přidala a spláchne to pojišťovna jako obvykle.

Co mám teď dělat, rozpláče se Elen znovu nahlas, kam mám jít? Nevím, Elen, ale musíme odsud zmizet, říkám. Venku bylo slyšet houkat sirény a po ulici kolem jezdila policejní auta, jedno za druhým. Víš co, vlez si dozadu a lehni si na sedadlo, jsou tam zatmavená okna, nemělo by tě být vidět. Elen přelezla dozadu a lehla si na sedadla. Prosím Simone, zavez mne zpátky na parkoviště k té mexické restauraci, kousek odtud máme pronajatý soukromý apartmán, musím si odsud vzít nějaké věci. Dobře, ale je možné, že tam budou policejní hlídky, když už teď znají vaši totožnost, povídám. Já vím, zkusíme to ale, říká Elen sklesle. Vytáhl jsem ještě z přihrádky zpod sedadla spolujezdce tenkou ale velkou plachtu a přikryl jsem jí ležící Elen. Děkuji ti Simone, říká plačtivým hlasem. Vyjeli jsme z parkoviště na ulici a zamířili zpátky na sever po Auburn Avenue. Vůbec nevím proč to vlastně dělám, myslím si v duchu, už teď jsem vlastně spolupachatel. Já vím, ale nemohu si pomoci, něco k Elen pořád cítím a chci jí pomoci, myslím, že by měla dostat ještě šanci, nevím sice kolikátou, ale i tak, nemohu ji tady nechat a jít na Policii. Jedna věc mne ale zaráží, za celou tu dobu se nezmínila o svém zraněném bratrovi Tomovi.

Cestou míváme blikající a houkající policejní vozy, jakmile odbočím z Auburn Avenue vpravo na East McMillan Street, zastavuje nás policejní hlídka. Zajíždím vpravo na kraj silnice, zastavuji a stahuji okénko ve dveřích, přistupuje ke mně mladý policista. Dobrý večer pane, říká, doklady nechce, jen si svítí baterkou, na mne a také na sedadlo spolujezdce, dozadu se našťestí nedívá, zasalutuje a říká děkuji pane, můžete pokračovat. Vyjíždím od krajnice a asi za 10 minut přijíždíme k mexické restauraci Cantina Laredo. Vypadá to, že je tady klid, na parkovišti jen pár aut, mívám vjezd a zajíždím o kus dál a parkuji na krajnici u malého parčíku. Kolem ulice jsou po obou stranách velké vzrostlé košaté stromy.

Vybral jsem si zrovna místo, kam padá stín, vypínám motor, otáčím se dozadu a říkám, tak Elen, jsme tady. Ona se odkryje zpod plachty, pomalu se posadí, dívá se z okna ven a ptá se, kde to jsme? Jsme kousek od parkoviště té mexické restaurace, říkám. Jo ano, už to poznávám, no a támhle, ukazuje přes ulici vlevo, tam je ten náš apartmán, tam bydlíme. Je to sotva 50 metrů odsud, rozhlížím se a vypadá to, že je všechno v pořádku. Počkej tady chvílku Elen, říkám jí, půjdu to přece jen obhlédnout, jestli je všechno v pořádku.

Dobrá Simone, říká, počkám tady. Já vystupuji z vozu, rozhlížím se a jen tak jako se protahuji a procházím na druhé straně ulice, po chodníku, jdu asi tak 200 metrů dále, poté přecházím ulici a jdu nyní po druhé straně zpátky. Míjím přízemní budovu s apartmány, nic podezřelého nevidím ani neslyším, nikde kolem žádné policejní auto ani žádné jiné. Přejdu ještě pár metrů dále, pak přecházím zpět na druhou stranu a vracím se zpátky k mému autu. Nasedám dovnitř a říkám Elen, zdá se že je to v pořádku, můžeš jít, ale buď opatrná a jdi tiše dovnitř, člověk nikdy neví. Dobře Simone, děkuji že mi i přes to všechno pomáháš, říká Elen, natahuje se dopředu, bere z podlahy tu roušku a čepici, vystupuje z auta a potichu za sebou zavírá zadní dveře. Já sahám dozadu, беру z podlahy tu tenkou plachtu, skládám ji a zavírám do přihrádky pod sedadlo spolujezdce. Elen pomalu přechází na druhou stranu ulice na chodník a jde směrem ke vchodu k apartmánům, poté jde ke dveřím, odemýká je a vchází dovnitř. Chvilku sedím, dívám se směrem k apartmánům, všechno zdá se být v pořádku. Co kdybych teď nastartoval, rozjel se pryč z tohoto místa, nechal tady Elen tak, a prostě zmizel z jejího života, vrátil se k nám domů a žil v klidu, tak jako předtím? Něco mi říká udělej to, budeš zase volný jako dříve, bez starostí, jen do práce, domů, s fotoaparátem do lesoparku nebo k jezeru, na jachtu s tátou, to by byl život.

Jak tak přemýšlím a napadají mne tyhle myšlenky, najednou se prudce otevřou dveře u spolujezdce, a v nich stojí zase krásná Elen. Vůbec jsem si jí nevšiml, že by vycházela z toho apartmánu, musela přijít odněkud zadním vchodem. Elen už na sobě nemá lékařský plášť ale bílé tričko s velkým výstřihem a světle modré džíny. V uších se jí třpytí hezké visací perličkové náušnice a na hlavě má tmavou paruku s dlouhými vlasy, teď vypadá jako tehdy, v tu neděli když jsme se poprvé setkali. V ruce má velkou cestovní tašku a ještě malou kabelku. Obojí si dává dozadu na sedadla, nastupuje dovnitř, sedá si, zvirá dveře a zapíná si bezpečnostní pás. To je snad sen, je tak krásná, k tomu ještě ta vtíravá jasmínová vůně, ztrácím pomalu opět svoji hlavu a také ostražitost. Tak pojedeme Elen?, ptám se, jsi rozhodnutá opustit tohle všechno tady a žít se mnou někde normální život?, dívám se jí do očí, hluboce, tak jako tenkrát. Ona kývne jen hlavou, zase má slzičky v očích, je dojatá a nemůže mluvit, jen vzlyká a utírá si oči kapesníkem. Dobrá, zajedeme teď k mému hotelu, já si vezmu svoje pracovní a osobní věci, vyřídím účet a můžeme se vydat na cestu. Elen pokývne, já nastartuji a vyjíždím od krajnice, otáčím se a jedeme po East McMillan Street, asi po dvou mílích odbočuji vpravo na Symmes Road a za pár minut už parkuji svůj vůz před AC Hotel v části města Liberty.

Vypínám motor, dívám se na Elen, sedí teď a zdá se být spokojená a šťastná. Beru ji za ruku, podívá se na mne zase tak něžně a mile jako tehdy poprvé, když jsem jí zvedal ze země na parkovišti po tom fingovaném pádu na bruslích. Nahýbá se ke mně pomalu, jako by nevěděla jak zareaguji, já se držím a očekávám její polibek, ano políbí mne dlouze a něžně, až se mi zatočí hlava a zrychlí srdeční tep, k tomu ještě ta jasmínová vůně. Miláčku můj, šeptá mi do ucha, a já jsem zase její, je mi na omdlení, raději půjdu na vzduch. Musím jít lásko, počkej tu na mně, říkám, dívám se jí do očí a usmívám se.

Dobrá miláčku, budu tady čekat, říká Elen a já ani netuším, že je to naposled, co ji vidím. Vystupuji z auta, s sebou si беру jen kabelku přes rameno s doklady a smartphone, abych vyřídil účet. Je něco po jedenácté hodině, ještě není tak pozdě, říkám si, vcházím do hotelové haly a jdu k recepční. Dobrý večer, zdravím. Dobrý večer pane Robinsone, říká usměvavá recepční, na jmenovce má jméno Flora. Tady je váš klíč, říká a podává mi plastovou kartičku, budete si ještě něco dneska přát?, ptá se, Ne madam, děkuji, za chvíli musím odjet, odhlaste mne prosím z hotelu a připravte můj účet, vezmu si nahoře svoje věci a přijdu účet zaplatit.

Dobře pane, říká recepční Flora, usmívá se a ťuká do klávesnice počítače potřebné údaje. Já jdu k výtahu vedle recepcie, vstupuji dovnitř a jedu do prvního podlaží, vystupuji a jdu vlevo chodbou, apartmá číslo 107. Odemykám plastovým klíčem a vcházím do chodby. Rozsvěcuji světlo a jdu dále do pokoje. Beru si ze skříně svůj cestovní kufr, otvírám jej a skládám do něj všechny své věci ze skříně a z koupelny, nahoru dávám svoje pracovní složky, laptop a dokumenty, kufr zavírám, беру také svoji fotobrašnu a stativ. Vše zkontroluji, jdu chodbou ke dveřím, zhasínám, vycházím na chodbu a zavírám za sebou dveře apartmánu. Projdu chodbou k výtahu a tlačítkem si jej přivolávám. V té chvíli mi zazvonil v kabelce telefon. Kdo to může jen být, takhle pozdě večer, pomyslím si, беру z kabelky telefon a dívám se, no ne, kapitán Mayers, co ten, nemůže spát nebo co?, ptám se vduchu. Beru to a říkám, zdravím kapitáne, co se děje? Simone, nezlobte se že volám takto pozdě, ale poslouchejte mne, jste ve velkém nebezpečí, říká naléhavě. Ta Elen uprchla z té nemocnice, určitě se setká s tím svým bratrem Thomasem a půjdou po vás. Musíte zůstat tam kde právě jste a čekat na kapitána Davise, už by měl být ve městě, před chvílí mi volal z letiště, když přistál.

Ale kapitáne, ten její bratr je přece zraněný po autonehodě a leží v nemocnici, viděl jsem jak jej odváželi, byl sotva naživu, říkám. Pozor Simone, ten zraněný z toho auta, to nebyl on, nebyl to Thomas. Kolegové na kriminálce v Cincinnati srovnali otisky a DNA, ty Elen sedí, ale Thomasovi ne, říká kapitán Mayers dramaticky. Dobrá kapitáne, nemějte strach, jsem zde na hotelu a ráno se chystám jet domů do Clevelandu, dám si pozor, zalhal jsem. Děkuji za vaši starost a dobrou noc. Dobrou noc Simone a kdyby něco, volejte okamžitě, posílám vám číslo na Jacka Davise. Děkuji ještě jednou, říkám a zavěšuji. V ten moment mi přistála v telefonu zpráva, co to znamená?, heslo je prý DOLŮ, a to číslo kapitána Jacka Davise, uložil jsem si číslo do kontaktů a schoval telefon do kabelky. Co teď, ptám se, je možné, že Elen s tím Tomem něco zase chystají? Je možné, že se mne budou chtít zbavit? Musím se mít na pozoru, říkám si. Přivolávám znovu výtah a čekám. Kabina přijede, otevírají se dveře a uvnitř, to je šok, málem se mi podlomí kolena, stojí tam bratr Elen Thomas a míří na mne pistolí. Pojď dovnitř a žádné blbosti, povídá drsně. O.k., říkám, jen neudělej něco, čeho bys litoval, říkám. Neměj péči Simone, pojď, pojedeme k tobě domů, sestřička už na tebe čeká, žádné hlouposti, mám tě na mušce, říká a schovává pistoli pod bundu, dozadu za opasek. Vstupuji do výtahu, dveře se zavřou a výtah se rozjede dolů. Co teď?, mám jen pár chvil abych něco podnikl, pokud nechci ležet spoutaný zase někde v nějaké dodávce a mít další zatmění, zatmění mozku, jsem to já ale blbec, že? Zase jsem naletěl, to není možné.

Musím získat trochu času, přemýšlím. Sáhnu do levé kapsy kalhot, tam mám tu plastovou kartičku, ten klíč od apartmánu. Teď mne napadlo, což takhle ji vyhodit, ano, to je nápad, říkám si v duchu a беру ten plast mezi prsty, vytahuji z kapsy a pouštím na podlahu vedle své nohy, současně nahlas zakašlu, aby si Thomas ničeho nevšiml, vyšlo to, karta je na podlaze, Thomas nic neslyšel.

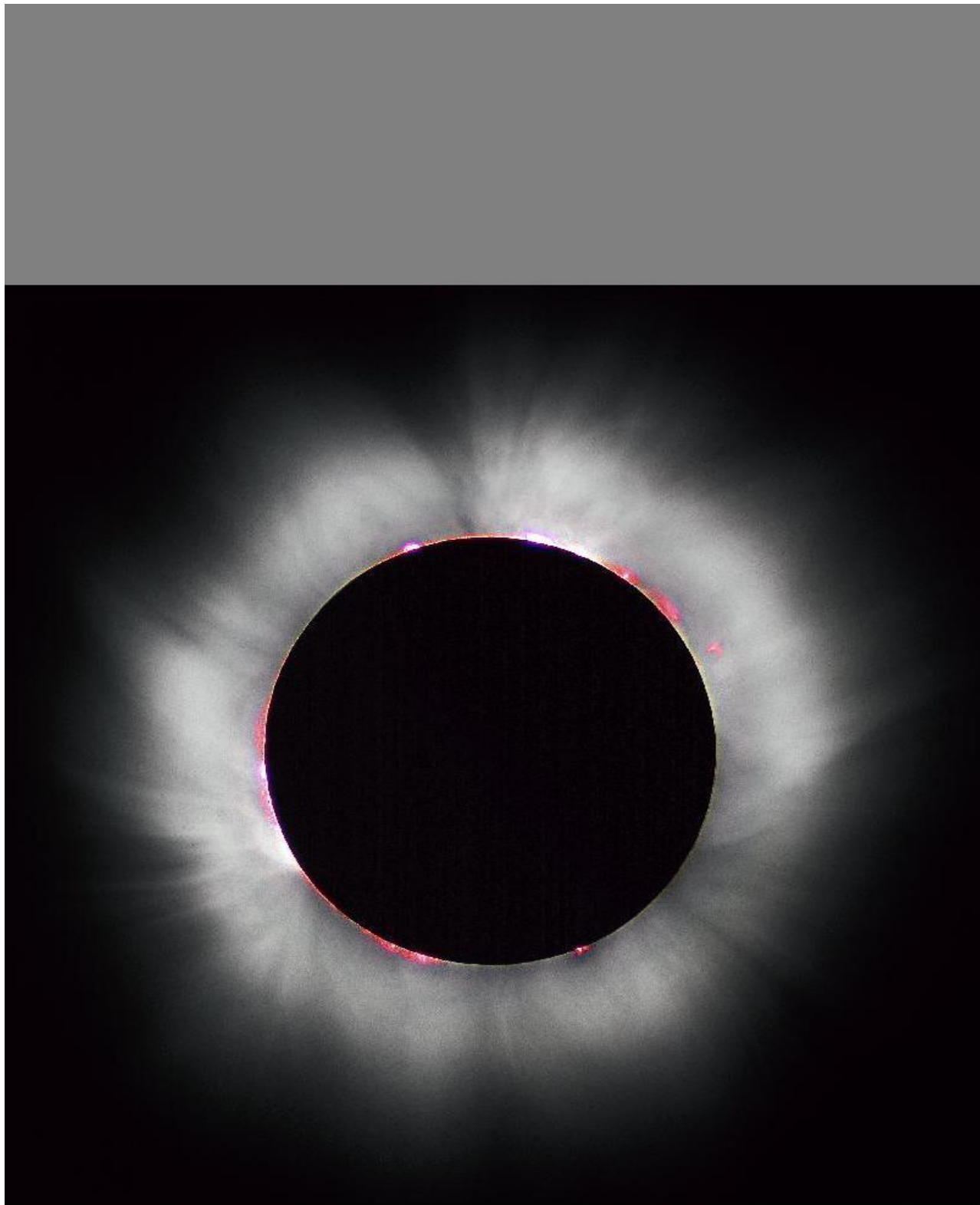
Výtah se zastavil, dveře se otevírají, my jdeme k recepci. Tak vás přítel našel, ptá se recepční Flora a směje se na plné kolo. Ano, našel povídám. Vyřídíme to madam?, máme před sebou dlouhou cestu do Clevelandu. Ano jistě, říká Flora, tady máte váš účet a podává mi účtenku s daty a QR kódem. Přikládám svoji Motorolu k účtence, pípne to, já potvrdím otiskem palce a je to. Dobrá madam, děkuji za vaši pohostinnost a služby, byl jsem tady u vás moc spokojený, říkám a chystám se odejít. Moment prosím pane Robinsone, nezlobte se, ještě mi musíte vrátit klíč od apartmánu, tu kartičku, říká Flora.

Byl jsem na to připravený a říkám, je promiňte prosím madam, kam jsem ji mohl jen dát, dělám hloupého, odkládám věci na stůl v hale a prohledávám si kapsy. Thomas se na mne nedůvěřivě dívá, asi něco tuší. Tak mi pomoz hledat Tome, říkám mu jako kamarádovi, podívej se do té brašny s fotoaparátem, já se podívám do té cestovní kabely, někde mi tam ta kartička musela zapadnout, říkám přesvědčivě. Thomas na chvíli ztratí ostražitost, rozepíná brašnu s fotoaparátem a prohlíží si obsah. Já předstírám že hledám v cestovní brašně, jsme oba obráceni k protější stěně od recepce, nevidíme co se děje za námi. Jen recepční Flora to vidí, zakrývá si ústa dlaní, aby nezakřičela, už se nesměje, je vyděšená. Nedivím se jí, když půl tuctu policistů míří na dva muže zezadu své zbraně. Najednou slyším povel DOLŮ, aha, to je to heslo, když dolů tak dolů pomyslím si ještě a rychle sebou praštím dolů na zem. V ten moment vyšlehl výstřel, Thomas který pořád ještě stál u stolku a držel v ruce moji brašnu, zavýskl bolestí, pustil brašnu, chytil se za levé rameno a sesunul se na zem vedle mne. V momentě má na sobě policistu, ten mu odebírá zbraň a nasazuje mu pouta. Já se pomalu otáčím, dívám se halou ke vchodu a poznávám detektiva kapitána Jacka Davise.

Zvedám se a jdu mu naproti, on mi podává ruku a říká, dobrý večer, tak Simone, to bylo zase o fous. Nebýt kapitána Mayerse a toho jeho nosu, kdo ví jak by to dopadlo. Dobrý večer kapitáne, ale jak jste mne našli, ptám se. Víte, Mayers měl takové tušení, jak by to mohlo dále pokračovat, je ho v penzi škoda, ještě nepatří do starého železa, říká kapitán. Mne sice povýšili, jsem na jeho místě, ale takový instinkt jako on, to nemám. Prostě tak nějak si to promítl a nechal zjistit vaši polohu, a polohu těch dvou, když od jejich zaměstnavatele získali místní detektivové jejich mobilní čísla. A hned jakmile zjistil, že jste vlastně všichni blízko, vytušil nebezpečí a snažil se zabránit, aby vám zase ublížili. Tak to děkuji mockrát kapitáne, říkám. Ale já mám venku auto, a je tam...

Já vím, nebojte, Elen už je zajištěná, sbalili jsme ji hned, jak se domlouvala se svým bratrem a on vešel do hotelu. Tak ještě jednou děkuji, musím doma navštívit kapitána Mayerse a odvděčit se mu nějak, zaslouží si to, říkám. No, já si myslím Simone, že vy si zasloužíte také něco od kapitána, díky vám přece nešel do penze s pomníčkem, říká Davis a loučí se se mnou. Já jdu k recepci, Flora už se uklidnila, kolem zrovna vynášejí ven z hotelu ošetřeného Thomase Benetha. Dívá se na mně vyčítavě, prostě spadla klec, jak se říká, usmívám se na něj. Jdu k výtahu, otevírám dveře a sbírám z podlahy tu plastovou kartičku, klíč k apartmánu, podávám ji Floře a omlouvám se. Promiňte, říkám, potřeboval jsem nějak získat čas, abych se zbavil toho grázla víte, byl docela nebezpečný, už zabil pár lidí. To je v pořádku, říká Flora, máme i náhradní klíče. Tak se mějte hezky pane Robinsone a třeba ještě někdy k nám přijedete, říká recepční Flora, usmívá se a podává mi ruku. Děkuji madam, také se mějte moc hezky, a kdo ví, třeba sem někdy ještě pracovně přijedu, říkám a oplácím jí její úsměv. Musím se podívat, kdy tady bude příští úplné zatmění, pomyslím si, v duchu se tomu zasměju, vyjdu ven a po schodech scházím na parkoviště ke svému autu.

Je zde prázdkno, všichni policisté už jsou pryč, je před půlnocí a na oblohu se vyhoupl krásný žlutočervený měsíc v úplňku. Otvírám kufr svého auta a ukládám do něj cestovní brašnu i druhou s fotopříslušenstvím. Zavírám kufr, otevírám u řidiče, sedám si za volant a startuji motor, rozjíždím se domů, po 71 dálnici pojedu z Cincinnati přes Columbus až do Clevelandu. Ve čtyři hodiny ráno bych mohl být doma.

To je druhá noc, ta bývá nebezpečná,
kouzlo neznámého pominulo, a kouzlo důvěry tu ještě není...

Erich Maria Remarque